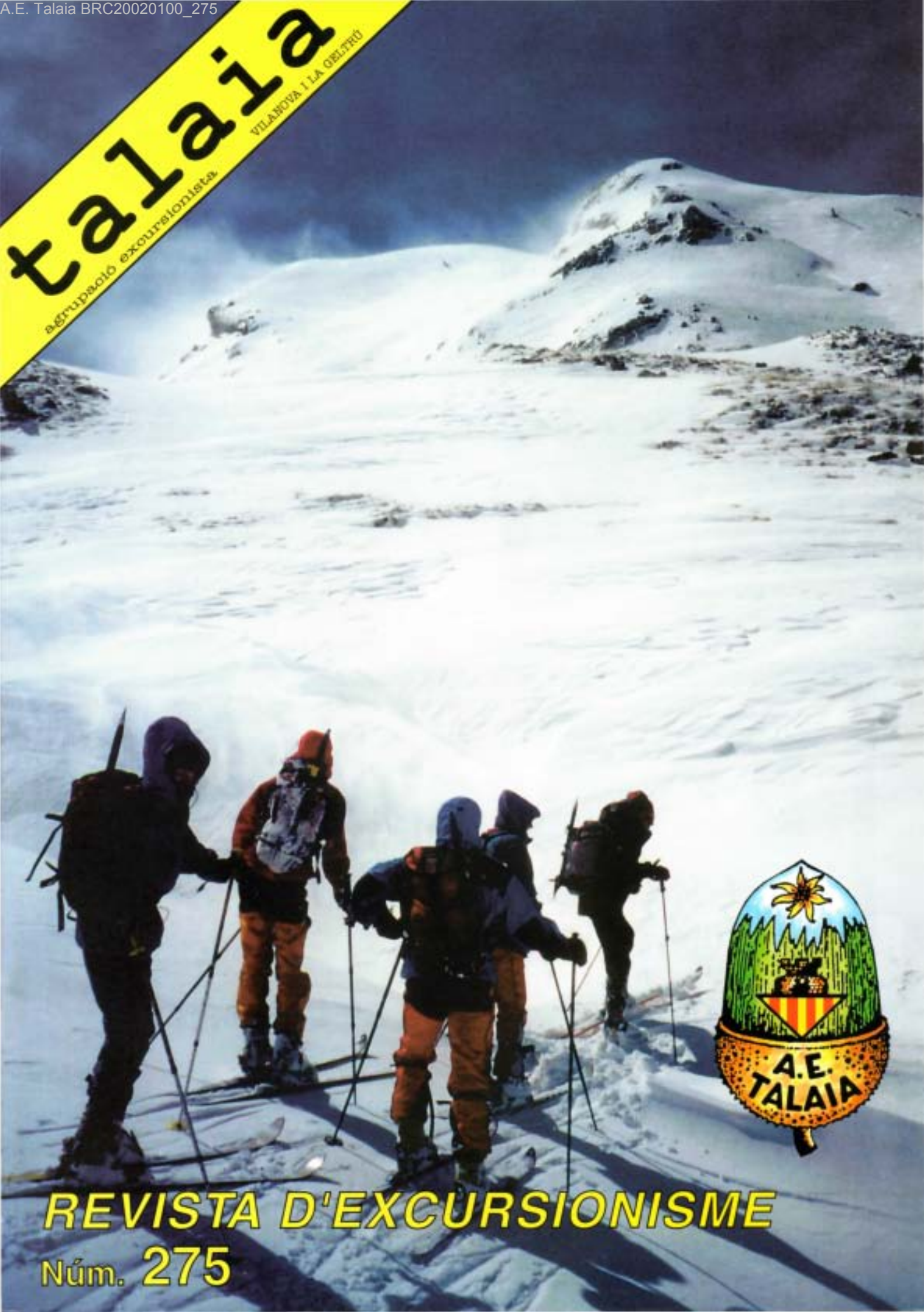

talaia
agrupació excursionista
VILANOVA I LA GELTRÚ

REVISTA D'EXCURSIONISME
Núm. 275

el buen tapeo

Direcció
Fernando Gómez Orejuela
A l'hostaleria des del 1965

Els dimecres tancat per festa setmanal

Pelegrí Ballester, 19-21
08800 Vilanova i la Geltrú
Barcelona
Tel. 93 815 62 02
www.elgiraldillo.net

TECNICS

INSTAL·LACIONS, S.C.C.L.

AIGUA

LLUM

GAS

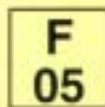
CALEFACCIÓ

AIRE CONDICIONAT

REPARACIÓ D'ESCALFADORS

 607 298 548 - 93 814 32 46

Picapedrers, 3 - 08800 Vilanova i la Geltrú

NO LIMITS

S P O R T

Estem amb tu

10% dte. per a tots els socis

Vilanova i la Geltrú
Rbla. Ventosa, 3-5
Tel. 93 810 65 18

Vilafranca del Penedès
C/ Santa Digna, 3-5
Tel. 93 817 21 50

FERÓPTICA

Professionals de la visió

EL PERQUÈ DE LA QUALITAT

EL PERQUÈ DE LA VARIETAT

EL PERQUÈ DE MOLT MÉS

**LA PARELLA DE VIDRES DE
SOL GRADUATS 28,49€**

Rambla Principal, 55 (Bulevard Diana)

08800 Vilanova i la Geltrú

c/. **CAPUTXINS, 36**
VILANOVA I LA GELTRÚ

**ELS VOSTRES RODETS
FOTOGRAFICS REVELATS EN 1 H.**

VIDRES VILANOVA

roure

TALLER D'ALUMINI I VIDRE

Av. Eduard Toldrà, 73
Tel. 93 893 61 34
Fax 93 893 17 96

OFICINES I VENDA

Pare Gari, 41 - Sant Onofre, 45
Tels. 93 893 15 92 - 93 893 87 07
Fax 93 893 17 99

la lionesa

PASTISSERIA

Santa Eulàlia, 6 - Tel. 93 893 02 99
VILANOVA I LA GELTRÚ

CENTRAL DE VIAJES, S.A.

**LA VOSTRA AGÈNCIA DE CONFIANÇA
US OFERIM TOT TIPUS DE SERVEIS I PRODUCTES
A MÉS DE LA VENDA DE BITLLETS D'AVIÓ I VAIXELL**

**OFERTES ESPECIALS PER ALS SOCIS DE L'AE TALAIA
CONSULTEU-NOS... US ESPEREM!**

**C. Sant Gregori, 10 - 08800 VILANOVA I LA GELTRÚ
Tel. 93 814 43 53 - Fax 93 814 28 07
Adreça electrònica: abaeza@centralvia.es**

Carrer Comerç, 4
Tel. 93 893 12 57
Fax 93 814 53 82
08800 Vilanova i la Geltrú
CIF G-58124702
<http://www.geocities.com/aetalaia>
a/e: aetalaia@suport.org

Adherida a:
Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya
Federació Catalana
d'Espeleologia
Federació Catalana
d'Esports d'Hivern
Federació Catalana de
Càmping i Caravàning

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA TALAIA

REVISTA D'EXCURSIONISME

GENER - FEBRER - MARÇ DE 2002 • Núm. 275

EDICIÓ
Agrupació Excursionista
Talaia

PRESIDENT
Salvador Belchi i Ibáñez

SECRETÀRIA
M. José Escuer i Mestres

RESPONSABLE WEB
Carles Gómez i Borràs

CONSELL DE REDACCIÓ

Josep Blanes i Minguez
Salvador Bull i Papiol
Blanca Forgas i Puigvert
Carles González i Nogués
Agustí Poch i Parés
Joan Raventós i Hill
Jordi Vidal i Simon

IMPRESSIÓ
Gràfiques Llopart
C. Sant Antoni, 63
Sant Sadurní d'Noya
Tel. 93 891 03 12
DIPÒSIT LEGAL
B-24.619-90
PREU DE VENDA
500 PTA
TIRATGE
600 exemplars

Foto portada: Curs de pràctiques de neu verge fora de
pistes a Cerler (Pirineu aragonès), cap a la vall d'Ampru.
Fotografia: Joan Toledano

Els articles publicats en aquesta revista expressen l'opinió dels autors i no reflecteixen necessàriament la de la Junta Directiva de l'Agrupació ni la del Consell de Redacció. En tot cas, l'A.E. Talaia donarà a conèixer el seu parer a través de les editorials o en articles o notes signades per la Junta.

Els articles que apareguin en aquesta revista podran ser reproduïts, total o parcialment, sempre que es mencioni el nom de la revista, el títol de l'article i el nom de l'autor o autors.

Normativa per publicar articles a la revista Talaia

Els socis, amics i col·laboradors que vulguin publicar articles en aquesta revista, caldrà que tinguin en compte les qüestions següents:

El tema de l'article cal que estigui relacionat amb les activitats pròpies de l'A.E. Talaia.
Els articles han de ser inèdits i escrits correctament en català, en suport magnètic (disquet PC) amb indicació del programa i versió. S'adjuntarà al disquet una còpia impresa en paper on s'indica el títol de l'article i el nom i cognoms (o pseudònim) de l'autor. En casos excepcionals, s'acceptaran articles escrits a màquina, en fulls DIN-A4 i a doble espai.

Els articles, amb les seves il·lustracions, no podran sobrepassar l'extensió màxima de 5 pàgines. El nombre màxim d'il·lustracions per article no serà superior a 10.

Les il·lustracions fotogràfiques (en paper o diapositiva) hauran de tenir una bona definició. Els peus de les il·lustracions i el nom de l'autor/a aniran escrits en un full a part, precedits d'un número que es repetirà al dors de la il·lustració corresponent.

Els articles s'hauran de lliurar al Consell de Redacció o a la Secretaria de l'entitat, com a molt a final del segon mes de cada trimestre: febrer, maig, agost o novembre.

Qualsevol canvi en aquesta normativa s'haurà de negociar amb el Consell de Redacció de la revista.

En conveni amb:

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social

AJUNTAMENT DE
VILANOVA I LA GELTRÚ

Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya

SUMARI

- 5 EDITORIAL
Consell de redacció
- 6 EN L'ANY INTERNACIONAL
DE LES MUNTANYES
i Ecoturisme
Antoni Ordovàs
- 8 XIV CAMINADA POPULAR DE
VILANOVA I LA GELTRÚ
Tornem a Ribes
Josep Blanes
- 12 44a MARXA SOCIAL
D'ORIENTACIÓ
PER DESCRIPCIÓ
Garraf
Blanca Forgas
- 20 CRÒNICA DEL "COTARRO"
TALAIENC
Consell de redacció
- 24 SERRA DE CARREU
Clara Racionero
- 26 ESQUÍ TALAIENC
Joan Toledano
- 28 SERRA DE SANT GERVÀS
Clara Racionero
- 30 La Ruta del Cister
VALLBONA DE LES MONGES
- FORÈS
Agustí Poch
- 32 La Ruta del Cister
FORÈS - LES ERES
DE VALLESPINOSA
Blanca Forgas
- 34 La Ruta del Cister
COLL DE GAIGS - SANTES CREUS
Agustí Poch
- 36 NOTÍCIES I COMENTARIS
Consell de redacció

editorial

La nostra activitat, com a excursionistes, es desenvolupa sempre en els espais naturals de les muntanyes i les valls que constitueixen el nostre objectiu, la nostra raó de ser. Sense la natura -a vegades suau, a la vora d'un llac o d'un rierol; a vegades feréstega, d'un engorjat o unes cingleres; a vegades immensa, d'un cim o una carena-, simplement no existiríem.

Ens agrada i l'estimem i, per tant, la respectem, ja que forma part essencial de la nostra vida o d'allò que és important de debò en la nostra vida.

La natura és fràgil, i encara més actualment, quan la voracitat dels especuladors i del progrés mal entès vol transformar en útil i productiu tot el que toca, sense pensar, o el que és més greu, fins i tot sabent que un negoci d'ara pot ser la destrucció del futur.

Tot progrés que no és respectuós amb la natura és un fals progrés i, a la llarga, el poble que malvén el seu patrimoni a canvi de diners acaba sense ni una cosa ni l'altra.

La natura s'ha de protegir. A part de nosaltres amb la nostra actitud, també ho han de fer les institucions. Amb aquesta intenció s'han de crear zones protegides i parcs naturals amb la finalitat de preservar uns bocins de territori.

No estem en contra dels parcs i zones protegides; al contrari, n'hi hauria d'haver molts més, però voldríem fer dues reflexions al respecte.

La primera reflexió és la següent. No ens agradaria veure el país convertit en una terra desendregada i troscejada, excepte en petits jardins on no es pot tocar ni una fangola. D'acord que en els parcs s'ha de fer complir la llei, però preferiríem que es considerés tot el territori digne de protecció, encara que la normativa s'accentués més en indrets d'especial interès. No té sentit que una determinada activitat es consideri no apta per a un lloc, però que passada una línia artificial feta sobre un mapa estigui tot permès, sobretot si tenim present que moltes vegades hem vist moure aquestes línies segons els interessos del moment. És curiós veure com les requalificacions són sempre per poder edificar i utilitzar més territori.

El segon aspecte que ens fa reflexionar és la convivència de la nostra activitat excursionista amb els parcs naturals i les zones protegides. Si un parc té sentit és perquè es pot usar, sense que aquest ús l'afecti. Entenem que la massificació fa que s'hagin d'organitzar i regular certes activitats, i prohibir totes aquelles que deixin rastre, però, per exemple, una acampada nocturna per estar a prop d'un cim que es pretén pujar a la matinada següent, pot ser perfectament compatible amb un ús respectuós del parc.

Tenim molts dubtes sobre tot això i, per tant, celebrem que la Comissió de Medi Ambient de la Talaia hagi organitzat un debat sobre el tema que promet ser molt interessant.

EN L'ANY INTERNACIONAL DE LES MUNTANYES i Ecoturisme

Com ja consta d'un temps cap aquí, cada any va dedicat a conèixer un tema concret de l'entorn del qual formem part i principi. El panorama és tan ampli que suposadament no s'exhaurirà mai en l'enumeració. D'entrada és un bon signe que la comunitat internacional es preocupi o sensibilitzi per alertar, defensar, exaltar, les innombrables qüestions a tractar i que són raó per al·lejar, a tómb, somortes realitats. La infància, la vellesa, les malalties, l'aigua o els boscos, tot plegat amb les seves problemàtiques.

Enguany, l'enunciat va dirigit (segons una propaganda rebuda) a les muntanyes, que, com en d'altres aspectes proposats, el plantejament incumbeix a tothom que ho vulgui entendre. Els relleus de la Terra poden passar mancats d'atenció o d'interès a gran nombre de la població, encara que tinguin una importància cabdal per a la vida del nostre món.

I com tots els arguments, el repertori de les muntanyes, en ser tan vast en les definicions, pot quedar voleiant, si més no en el camp de les idees. Refiem, però, en no caure en l'escepticisme, esperant de les altes institucions que duen l'assumpte uns resultats positius en bé de la conservació dels 'Espais Naturals'.

Quina ha estat la motivació per què en el present any l'assignació recaigui en les muntanyes? Quina repercussió tindrà? Serà simplement el voler divulgar els massissos muntanyosos que ocupen extensíssims territoris, arboradures pètries que s'enlairen en la nostra nau terrestre? Continents vertebrats per altes serralades que preserven antics caràcters de pobles redossats al peu o al ma-

teix cor de la muntanya. Muntanyes llunyanes, isolades, que s'alcen en països fins fa gairebé poc tancats a Occident. Cadenes himalaiques, de l'Hindu Kush, de l'Àsia Central. Nacions que, per conceptes de religió o de política, han estat hermètics. Regions comunicades, de difícil accés, si no era fent-ho a peu remuntant desconegudes valls amb passos imprecisos. D'això només fa tres quarts de segle, durant les temptatives de la gran aventura que suposà intentar l'Everest i altres cims que superen els 8000 m.

Actualment, la UIAA (Unió Internacional d'Associacions d'Alpinisme) fa una relació d'uns 146 cims. I en poden ser més que excedeixen els 7.000 m. d'altitud. Cims que tenen nom i d'altres que són per batejar, que vol dir per assolir. L'atracció d'un vuit mil deixa de banda cims que, vés a saber quan, algú decidirà pujar. Cúspides anònimes que un espònsor no considera rendibles i, si un himalaista hi puja, és possible que ho faci pel seu compte i risc. De muntanyes de 6 i 5 mil metres n'hi deuen haver un bon recull a les quals ningú encara els ha posat l'ull.

A l'Amèrica andina, a primers dels 60, una expedició barcelonina ascendí i donà a conèixer cims fins aleshores intactes de la presència humana. Al mateix continent, en terres àrtiques, o bé a l'Antàrtida, romanen confins inviolats per situacions de latitud.

A Europa, fins als segles divuit i dinou, no foren aconseguits els grans cims dels Alps. Muntanyes ben conegudes des de les valls circumdants que veien les altes carenes amb respecte, misteri i superstició.

Al nostre país, el muntanyam, és pròdig. Cimals i altituds, des de l'alta (pirinenca), mitjana i baixa muntanya en què l'aprofitament de recursos naturals ha alterat el que diríem el seu estat originari. Túnels, mines i pedreres que foraden i tallen el rocam com si és tractés d'un formatge (efectes necessaris). Carreteres i pistes que zigzaguegen cotes amunt (imprescindibles). Estanyes retintuts per murs de contenció d'on surten tubs enormes llançant l'ímpetu de l'aigua per produir electricitat (essencial).

De boscos primitius en queda alguna mostra, com els roures monumentals que et trobes per la Garrotxa, fent camí de Beget a sant Valentí de Salarsa. A les valls pirinenques queden àrees on l'esplendor dels vells arbres és patent mercès al recer que els ha donat la singularitat de la muntanya... Tot i que, quan funcionaven les antigues fargues, en algun indret, van fer la seva feina.

Pistes d'esquí, remuntadors mecànics, sectors urbanitzats... Activitats de recent implantació per activar el lleure, el turisme en gran sèrie, uns béns que haurien de repercutir en profit de la gent de l'entorn. Però quan s'excedeix d'un prudential equilibri, l'afer pot convertir-se en un dany irreparable per al medi natural. Viure a muntanya sempre ha estat dur. El terreny, el treball, la subsistència. Aquesta població aridada, disseminada, estima el seu tros alterós, la bellesa que se'n desprèn i saben expressar amb franca erudició en l'opinió. Un hàbitat aspre que exigeix cames joves i cor valent.

Muntanyes de roca i de gel, a

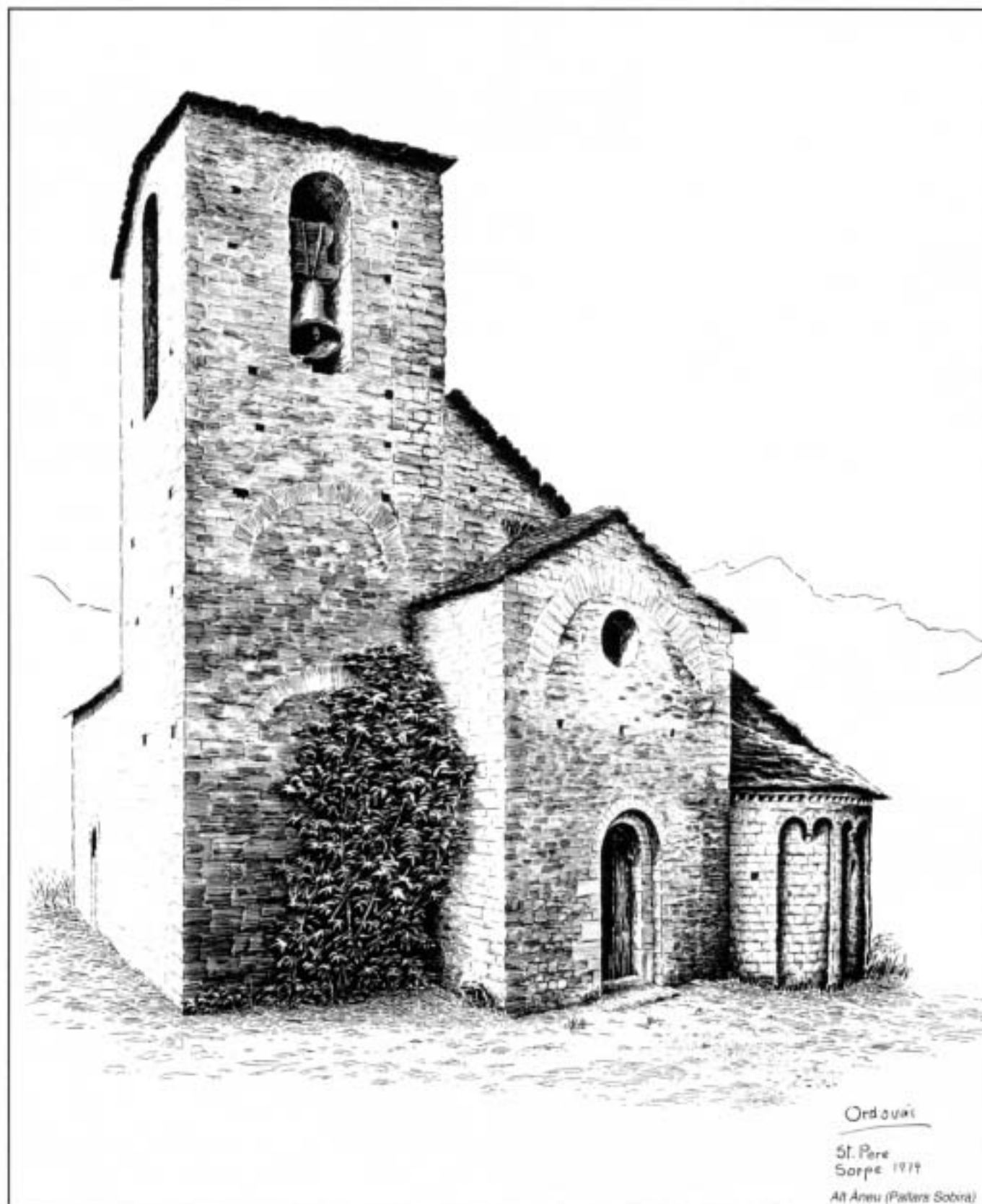
voltes en litigi, en la guerra i per la pau. Santuaris i refugis de llibertat. Muntanyes d'arcaica història amb resonàncies bíbliques. O bé altres dominis encimbellats en què antany feren estada (per l'afiguració humana) olímpics déus.

Que l'Any Internacional de les

Muntanyes i 'Ecoturisme', espais naturals dels nostres amors muntanyencs, sigui propici. Veurem quin ressò en surt, d'aquests bons principis traduïts a la realitat, i hi hagi seny per salvaguardar la boscúria intacta d'Àrreu, a l'alt Àneu, al Pallars Sobirà, i de tots els Pallars amenaçats. I a les rodalies de casa, mun-

tanyetes a tocar (espais multihumanitzats), els vingui també una veu de seny que, com a les més altes muntanyes d'enllà, són tanmateix del mateix llinatge.

Antoni Ordovàs
Gener 2002

XIV CAMINADA POPULAR DE VILANOVA I LA GELTRÚ TORNEM A RIBES

Quan intento relatar-vos el que ha sigut aquesta Caminada, cal començar per dir que en aquesta edició s'ha seguit un itinerari quasi calcat al de la I Caminada Popular, és a dir, quan es varen iniciar aquestes caminades, l'any 1989. Segurament, molts de vosaltres recordareu que en aquella ocasió es féu per commemorar el Mil·lenari de Catalunya. En el relat de la Caminada d'enguany, que s'entregava a tots els participants, s'explicaven les motivacions per les quals s'ha escollit aquest itinerari. Entre altres, per servir de testimoni de les múltiples mutacions i amputacions que en aquests tretze anys ha sofert el territori de la nostra comarca -escenari obligat d'aques-

tes caminades-, però que encara ens permet redescobrir paisatges que no han estat malmesos.

Així doncs, com cada any, entre les vuit i quarts de nou va anar arribant, davant el nostre local, al carrer del Comerç, una munió de gent amb moltes ganes de caminar. Els tocatardans que no s'havien inscrit durant la setmana abans, ho feien a darrera hora, en una veritable aglomeració dins el portal de la nostra Talaia. Mentre les colles d'amics se saludaven cordialment en un ambient francament festiu, altres estudiaven el relat de l'itinerari o, si no, consultaven un esplèndid mapa de la zona entre Vilanova - les Roquetes

- Sant Pere de Ribes, que tancava el puig Montgròs. Fins i tot poguérem observar l'interès amb què uns joveíssims caminaires intentaven desxifrar els enigmàtics senyals topogràfics d'aquell plànol.

Fins que aquella música de sardanes que sonava de fons fou interrompuda i pels altaveus del local, després de saludar tothom i donar-los la benvinguda, es donava la sortida ...a la una!, ...a les dues!, ...i

a les treeess!!! Sortim!! Encapçalà la Caminada el Vicenç Carbonell, el qual, a més d'escriure el relat de l'itinerari, fou un dels principals responsables de la Comissió Organitzadora. I al seu darrere, una veritable corrua de caminaires que frisa-ven per posar-se al davant, i que l'estretor dels carrers no permetia avançar entremig de tanta aglomeració. Ben aviat, aquella llarga comitiva restà normalitzada, i a l'hora de passar per la creu d'en Xirivia, encetàrem el camí Vell de Ribes, tot passant pel costat de la sinia del Caçador, on ja tothom anava xerrant amb els amics i coneguts que feia temps que no havien vist, i val a dir que a partir d'aquí el ritme de la caminada fou molt més distès.

Vam travessar la ronda Europa, abandonant el nucli urbà i deixant enrere la zona esportiva, tot acostant-nos, entre marges i camps conreats, a la variant de la carretera C-246 que vam anar seguint paral·lelament durant una bona estona, fins que la vam creuar per sota, pel pont del torrent que baixa de Solers, fugint del brogit circulatori que ens havia acompanyat, i continuant pel camí Vell de Ribes, però ara creuant per sobre la carretera de Solers, també coneguda com a passeig Maristany, un recte i característic vial flanquejat de xiprers a banda i banda. Entre pinedes i vinyes, deixant de banda can Mironet, arribàrem de seguida a can Xoriguera, on una estona de reagrupament ens va permetre contemplar la, diguem-ne, "singular" arquitectura d'aquella reformada masia.

El camí seguia i travessava per un pont l'autopista del Garraf, ara C-32, un dels pocs ponts que han per-

El carrer del Comerç ple de gent poc abans de la sortida. Foto: F. Casas

Els més joves caminaires consulten el mapa. Foto: F. Casas

Moment de la sortida de la XIV Caminada Popular. Foto: F. Casas

La cornua de participants omple el camí Vell de Ribes. Foto: F. Casas

Reagrupament al davant de la masia Xoriguera. Foto: F. Casas

Esmorzem en una planura del bosc de la serra del Carç. Foto: F. Casas

Es passa pel camí de Puigmoltó, a tocar de Sant Camil. Foto: F. Casas

Arribem a can Fontanals (a la foto) i, a continuació, a can Jové. Foto: F. Casas

Per sota el pi de la Palanca anem cap al nucli de Sota-Ribes. Foto: F. Casas

Els caminants deixen la torre del castell de Ribes enrere. Foto: F. Casas

Sortim de Sota-Ribes pel camí de can Sidro. Foto: F. Casas

més conservar el camí Vell de Ribes. Poca estona més tard, després de deixar a l'esquerra el mas dels Cocons, la Caminada s'endinsà en una zona de bosc de la serra del Carç per, més enllà, en la clariana que es forma en una cruïlla de camins, poc abans de les deu del matí, aturar-nos perquè els caminaires poguéssim cruspir-nos l'esmorzar. Entre mossegades d'entrepà i xarrups de les cantimplores, tothom s'havia escampat per sota els pins o s'havia agrupat per afinitats. Ja tips i

descansats, n'hi havia que de nou frisaven per marxar i que les cames els demanaven quilòmetres, però la sortida es va retardar prou com per complir amb l'horari previst.

I continuàvem per un corriol entremig de pins, travessant avall la serra del Carç i fent cap al camí de Puigmoltó a Ribes, just quan deixàrem a la dreta la important edificació del complex hospitalari de Sant Camil. Val a dir que aquest camí - igual que alguns altres - el trobarí-

em amb el corresponent rètol indicador, una lloable iniciativa de l'Ajuntament de Sant Pere de Ribes i del Consell Comarcal del Garraf, que han senyalitzat els camins principals i també les masies i llocs d'interès, qüestió que els participants a la

Caminada pogueren comprovar. Potser seria bo suggerir a l'ajuntament vilanoví que es prenguéssin una iniciativa semblant al nostre terme municipal, ja que només hi ha marcats uns pocs recorreguts comarcals.

De la rodalia dels Camils, prenguérem un camí que arribava fins a unes conegudes masies agrupades, can Fontanals i can Jové. Aquest camí, després de passar pel davant d'aquestes cases, ens va fer girar tot fent baixada fins arribar a la riera de Begues, normalment seca, que vam haver de travessar per poder remuntar fins a la zona del camp d'esports de Ribes i fer cap al passeig de Circumval·lació, paral·lels a la riera i a la zona urbanitzada de les primeres cases del poble. Al fons, enlairat, divisàvem el punt on ens dirigíem: el conjunt de Sota-Ribes.

Des del passeig, vàrem arribar davant el monumental pi de la Palanca i vam continuar pel pont de la Palanca, salvant la riera aquesta vegada per dalt. Tots els caminaires hi van anar passant l'un darrere l'al-

La Caminada passa per una pineda abans d'arribar a la Maseta. Foto: F. Casas

tre, potser un xic encuriosits perquè caminaven per un indret on no és gaire habitual passar, ja que la carretera de Vilanova a Ribes salva la riera a gual. Finalment, vam anar a parar a la carretera local amb aquella llarga comitiva, que potser s'havia estirat més del compte. Però ens concentràrem, deixant la carretera per pujar cap al nucli antic, constituït pel castell del segle X, l'església vella del segle XVII i, al seu costat, la casa de Terme, antic ajuntament de l'any 1502. Just darrere la torre del Castell, el Vicenç Carbonell explicà de viva veu a tota la concurrència algunes de les característiques històriques principals d'aquell indret. De nou tots reagrupats, sortírem per darrere l'església, pel camí de can Sidro, i vam continuar per davant la Masieta, deixant a l'altre costat les excavacions de la Soldonera, unes sorreres d'on s'extreu un conegut material que s'utilitza, ben compactat, per cobrir pistes i camins, i també per a altres aplicacions de la construcció i de la indústria, en-

cara que actualment la seva utilització s'hagi reduït considerablement.

Poc després, vam enllaçar amb el camí Ral que venia a través del massís del Garraf, des d'Olesa de Bonesvalls, i arribava fins a Cubelles, havent deixat al costat dret la desviació cap a can Sidro i can Ramonet. Durant una bona estona, la Caminada va anar seguint aquest trajecte, passant per davant del mas Montgròs -el qual, precisament, pren el nom del proper i conegut cim que s'enlaira al seu darrere-, constituït per dues construccions annexes que formen aquesta masia, actualment deshabitada. El camí va passar immediatament per davant d'una caseta on encara raja la coneguda font dels Tarongers, un antic i conegut lloc per a proveir-se d'aigua, ara en desús, i que recordem de les nostres sortides de joventut, quan s'havia de treure l'aigua fent girar un volant d'inèrcia, fins que el broll refrescant sortia per un broc.

Passàrem a prop de can Massalleres i tot seguit vam tornar a creuar l'autopista C-32 per damunt d'un pont, el qual, per sort, ha significat la continuïtat d'aquest camí Ral, que una mica més enllà ens féu vorejar les propietats de can Martí -també conegut com a can Girabals. A mesura que ens hi anàvem acostant, podíem apreciar que es tractava d'una mansió d'aspecte senyorial i no pas d'una masia de pagès. Un curt reagrupament va fer que s'escurcés la llarga distància que s'havia tornat a

produir entre els primers i els últims. En diverses ocasions de la Caminada, vam travessar zones de pinada, tot i que el paisatge era fortament conreat. Quan els caminaires anaven baixant per davant de can Parés, anàvem seguint entre pins durant un bon tros, per desembocar de seguida cap a la torre del Vguer, antiga masia que data del segle XIV i que fou remodelada el segle XIX fins aconseguir l'aspecte actual. Cal remarcar que aquesta construcció dóna nom a una sèrie d'urbanitzacions que l'envolten.

Vam continuar pel camí Ral, deixant a mà dreta la masia d'en Samà i, darrere seu, la fàbrica Marquès. Ens acostàvem a la "civilització" i vam travessar la carretera de Vilafranca per entrar a la zona industrial de la Masia Frederic i seguir entre altres dues masies: la de la Monja i la d'en Barreres. I vam acabar per entrar al nucli urbà, després de deixar el Griffi, seguir pel Tacó i fer cap a la rambla del Llimonet o de Pep Ventura, com vulgueu! En aquest lloc, tothom va anar directament a finalitzar la Caminada davant el local de la Talaia, sobretot sabent que els caminaires es podien refrescar amb begudes i un esplèndid aperitiu que l'organització va oferir a tots els participants.

Davant la Talaia, refent les energies, els caminaires celebràrem que una nova edició de la Caminada Popular de Vilanova i la Geltrú havia reeixit totalment, i com sempre comprovàrem que ens havien acompanyat gairebé 500 caminaires. Els de més edat foren el Climent Jarque, de 74 anys; el Joaquim Beltran, de 73; la Montserrat Cabuti, l'Antoni Ordovàs i el Rafael Mestre, de 71, i la Viqui Florenciano, el Josep Lledó i el Francesc Tarrés, de 70. I d'aquí en avall, un reguitzell més fins que arribàvem als més petits, encapçalats per l'Isern Cubell, de 4 anys; la Laina Ferrer i l'Arnau Llambric, de 5, i la Marta Borràs i el Pau Ramon, de 6 anys.

A tots, la Talaia els dóna les gràcies per la seva participació i aprofita per convidar-los per a l'any vinent.

Josep Blanes

Un vermut popular clou la Caminada davant del local de la Talaia. Foto: F. Casas

44ª MARXA D'ORIENTACIÓ PER DESCRIPCIÓ

Garraf

44a Marxa d'Orientació per Descripció / IV Copa Catalana de Marxes Tècniques Regulades; 17 de març del 2002; Garraf - can Lluçà - Campdàsens - el Castellot - l'Era del Prior - Garraf

El passat 17 de març la nostra Agrupació celebrava la 44ª edició de la Marxa d'Orientació per Descripció que aquest any s'havia organitzat, com en les darreres edicions, per terres garrafenques, si bé un xic més allunyada que la dels dos últims anys, molt properes al municipi vilanoví i veïns. La cursa es desenvolupava entre el poble de Garraf i la fàbrica de ciment de Vallcarca, pertanyents amb-

dós a la comarca del Garraf i també al municipi de Sitges.

I també com en les darreres edicions de la Marxa, aquesta ha estat un èxit de participació, la qual cosa ens satisfà d'allò més. Hi prengueren part 141 equips, dels quals 39 optaven per competir a més per la IV Copa Catalana de Marxes Tècniques Regulades. A part de membres socis de la Talaia hi participaven equips procedents de 12 entitats d'altres comarques catalanes, i observàrem amb gran satisfacció i esperança que la majoria d'equips eren formats per gent molt jove. Això va bé!

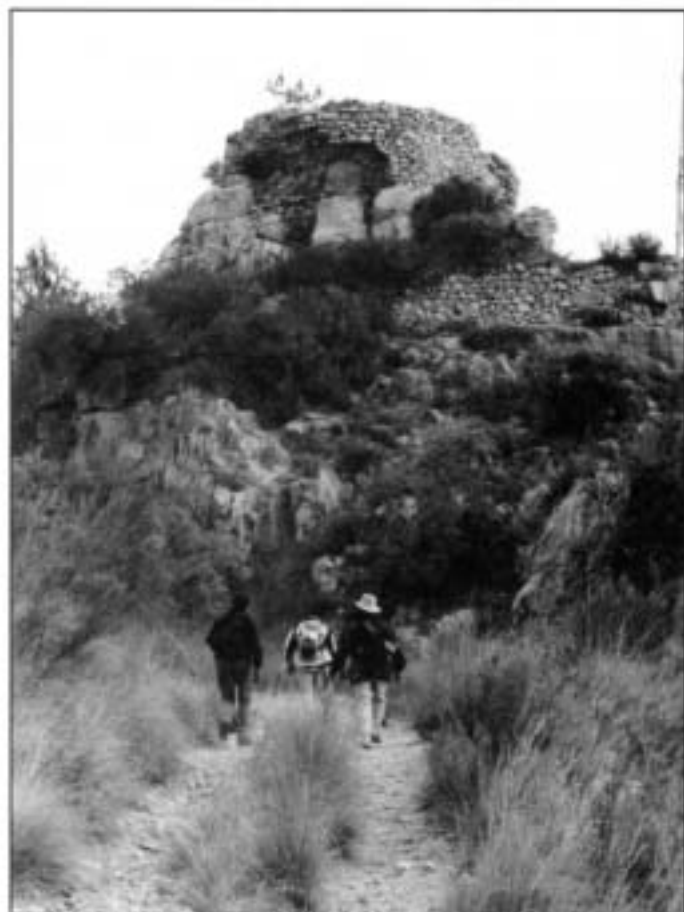
Tot i que per terres del Garraf ja se n'hi ha fet més d'una, de marxa, aquesta, excepció feta dels trams compresos entre la plana de Campdàsens i ca l'Amell de la Muntanya, es pot dir que era gairebé inèdita, i no és tasca fàcil, ho reconeixem, de trobar llocs encara per trepitjar a prop de casa nostra i que valguin una mica la pena. Per això i ja d'entrada felicitem l'equip de recerca pel grapat d'hores que sabem que han esmerçat per

trobar aquesta ruta i del profit que n'han tret en benefici de tots plegats.

La cursa tenia la sortida al costat d'una placeta de la part urbanitzada del poble de Garraf, anomenada Garraf Park, i un cop passada l'autopista per sota s'anava ascendint sense treva fins a tocar el castell, conegut per "Castellet", fortificació situada al cim d'un turó damunt del torrent de Garraf. Passat aquest i enmig d'una clariana, ens esperava el primer control, l'A. D'aquí arrencava el costerut camí de can Lluçà, actual GR-92 "Camí de les Costes", que se seguia durant un bon tram, a ran d'alts marges i per antic camí carreter. Una estona després, els equips marxadors eren "fiscalitzats" pel controlador de motxilles, situat a ran de la Font de la Mata - l'única en aquest camí-. Val a dir que tot i les advertències i els "alदारुल्ल" pel tema de les motxilles que tots recordem hi va haver l'any passat, aquest any, tot i la benevolència i la transigència -dins del reglament, això sí-, encara foren 10 els equips penalitzats per no complir la normativa.

Passat aquest control els equips arribaven ben aviat a can Lluçà, un dels possibles emplaçaments, com diu algú, del monestir de Sant Vicenç de Garraf, fins ara però sense localitzar, com ens explica en Vicenç Carbonell en el seu documentat relat facilitat als marxadors en finalitzar la marxa. Davant la masia de can Lluçà, camí de pas entre Garraf i Vallgrassa, hi havia situat el control B i es disposava de 5 minuts de descans.

D'aquí es continuava per camí cimentat i s'aconseguia una collada d'on es pot albirar tota la plana de Campdàsens fins al mar, una esplèndida panoràmica, us ho assegurem,

Els marxadors passen per sota el Castellot del Garraf. Foto: F. Casas

Control de sortida de la XLIV Marxa. Foto: F. Casas

Control A al camí carener de can Lluçà. Foto: F. Casas

El camí de can Lluçà. Foto: F. Casas

La Farrú fa de control de pas a la font de la Mata. Foto: F. Casas

A can Lluçà hi ha el control B. Foto: F. Casas

Al caseriu de Campdàsens hi ha el control C i esmorzem. Foto: F. Casas

Els entrepans del control C estan a punt. Foto: F. Casas

Pedra de la fàbrica de ciment de Valcarlos. Foto: F. Casas

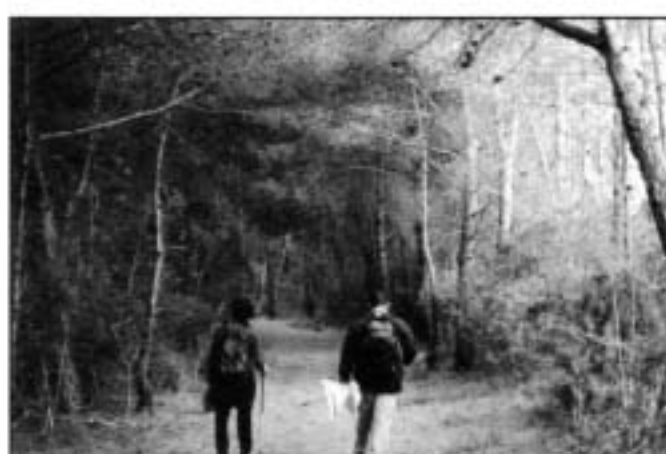
A ca l'Arrel de la Muntanya hi ha el control D. Foto: F. Casas

El control E dalt del cim del Castellot. Foto: F. Casas

Panoràmica inèdita de la costa. Foto: F. Casas

Baixant del Castellot s'amba a la plana enmig del bosc. Foto: F. Casas

A les envistes de Campdàsens, amb el cel ben carregat. Foto: F. Casas

Prop de Campdàsens trobem el control F. Foto: F. Casas

Control G a l'era del Prior, el punt més alt de la Marca (274 m). Foto: F. Casas

El camí ens condueix finalment al poblet de Garraf. Foto: F. Casas

en dies clars. Llàstima que aquell dia la visibilitat no era al cent per cent i el temps amenaçava pluja. Abans d'arribar a Campdàsens, però, els equips no podien badar si no volien passar de llarg pel Pas 1, un pas amagat en un corriol baixador gairebé paral·lel al camí cimentat. I tot i les indicacions de la descripció, 8 equips se'l van "colar"... Devien intuir que s'acostava el control de l'esmorzar i tiraren pel dret per la pista fins a Campdàsens!

El control C era el control de l'esmorzar i situat en el magnífic caseriu de Campdàsens. Aquí els equips tenien 30 minuts per polir-se uns entrepans de pam i mig acompanyats d'un cafetó calent mentre reposaven i miraven els entorns, un agrupament que inclou cases, capella —de l'any 1853—, rectoria, quadres, cups, cisterna i terres, a part de la torre de més de 10 m i de tradició romànica.

Es deixava Campdàsens i per bona pista es feia cap a ca l'Amell de la Muntanya, passant abans per can Fontanilles o casa Nova, als darreres de la qual hi havia l'amagatall del Pas 2, i poc més endavant per can Robert, també dita ca la Balbina. A Ca l'Amell hi havia el Control D. El conjunt, també notable, consta d'un caseriu que el compon la vella masia i la casa senyorial del s. XIX. Una torre de carreus arrencats, que alguns situen entre els s. X al XIII, té l'entrada pel primer pis de la masia. Alguns equips van ser testimonis mentre corrien per aquests rodals del naixement d'una ovelleta, fet que potser va produir alguns minuts de retard en el seu horari, cosa molt natural. Fins i tot ens han dit que algú dels nostres equips de control va voler ajudar fent de "comadrona"...

I de ca l'Amell l'itinerari canviava aviat de decorat per seguir uns corriols pujadors i farcits de rasclers i vegetació aromàtica per situar-se molt a prop dels penya-segats de la costa, fins assolir els 237 m sobre el nivell del mar, punt on es troba el Castellot, restes possiblement del segle XII, antic castell o torre de guaita, i lloc estratègic del control E. Magnífiques vistes sobre la costa marítima i pobles propers i l'entorn muntanyenc.

Es deixava el Castellot i per sen-

derons rocallosos i després per bosc i camps conreats s'anava a trobar la cruïlla del camí de Campdàsens a Garraf, on hi havia situat el control F. Abans però s'havien de trobar els passos 3 i 4, situats un passat un forn de calç, després d'uns tallafocs, i un altre, el més polèmic, a ran d'una antiga mulassa o cabana de pedra, aquest darrer tenim entès que el més difícil de localitzar perquè la descripció no ho feia prou entenedor. Tot i així, i amb més o menys minuts esmerçats en la localització de la cabana, tot-hom arribà finalment a la cruïlla esmentada, punt des del qual els marxadors podien contemplar de lluny el conegut caseriu de Campdàsens on havien esmorzat.

A partir d'aquí els equips viraven decididament cap a llevant, per antic i ample camí cap a una fondalada i després per corriol pujador, el vell camí de Campdàsens a l'Era del Prior, conegut també pel "camí del matxo del Rei" (aneu a saber a qui feia referència...) fins arribar a dalt de tot, a l'Era del Prior, on hi havia el penúltim control, el G, i aquí s'aconseguia la cota de màxima alçada de la marxa d'enguany, 270 m alt. Grans panoràmiques de l'extens massís garrafenc i la plana fins a la costa. Però, ai las! el temps ha anat empitjorant i els darrers equips i els controladors han de fer els darrers quilòmetres sota la pluja... De l'Era del Prior es recuperava al cap d'una estona el camí de can Lluçà a Garraf, el mateix que s'havia fet en sentit invers i ara, doncs, baixador. Es tornava a passar per la clariana on s'hi havia trobat el control A i ara transformat en control H i darrer abans d'arribar novament al punt d'inici de la caminada, a la placeta de Garraf Park. Acabava així la nostra 44ª Marxa d'Orientació per Descripció, un bonic recorregut per muntanya i roquissar, aspra i verda alhora, i arran de penya-segats abocats al mar, florits de bruc, romaní i farigoles que embel·lien i aromatitzaven l'entorn. Un itinerari atractiu i pintoresc, aspriu i rude, curull de velles masies i interès històric, i que us recomanem de repetir en un dia clar i diàfan de primavera o tardor.

Com en els darrers anys, ho hem de dir i potser és cert, bona colla d'equips ens han fet arribar que la

mitjana horària calculada és massa lenta. Haurem de tenir-ho ben en compte, ja ho vàrem dir l'any passat i esperem que en el proper estigui tot més encertat. Pel que fa a la puntuació dels equips hem de dir que no n'hi va haver cap de desqualificat. De tots plegats, 8 no van passar pel control de Pas 1, i 2 equips no van passar pel control de Pas 4. Per la resta, i pel que nosaltres sabem, tret del temps insegur i la pluja de darrera hora, tot anà prou bé i la majoria d'equips van quedar contents de l'itinerari.

El recorregut total era de 11,410 km i el temps oficial calculat en 3 h 15' 30", que sumats a 1h 2' de temps neutralitzat donaven un total de 4 h 17' 30". Les mitjanes horàries anaven de 3,03 km/h la més baixa a 4,62 km/h la més ràpida. La pluja va fer que es recollissin els patracols de l'arribada tan de pressa com es va poder i els equips anaren marxant en cotxe o tren cap als respectius llocs de procedència. Una bona colla acabà la festa amb un dinar ja concertat a Can Pere de la Plana, prop de Sant Pere de Ribes, com l'any passat.

No voldríem acabar aquesta ressenya sense mostrar el nostre agraïment sincer a tots els equips participants; la seva presència, any rere any, ens dóna ànim i entusiasme per continuar organitzant aquestes curses de muntanya que ajuden a més de l'esforç físic a conèixer i a estimar l'entorn natural. Agraïment que fem extensiu, no cal dir-ho, a tot el personal desplegat de la nostra pròpia agrupació que feia de control i organització a tots els nivells, i també als estands de les masies i de la finca on s'ubicava la taula de sortida i equip informàtic que ens han donat totes les facilitats. Reconeixement als equips de la Creu Roja i cases comercials AKO, VIELCO i COPISTERIA FALCÓ que ens han donat suport, a part de la inestimable col·laboració de "la Caixa", patrocinadora de la nostra Marxa.

La nostra felicitació als equips guanyadors i el desig de seguir veient-los a tots, i més, en anys vinents.

Blanca Forgas
Grup de Marxes

44a MARXA CLASSIFICACIÓ NO FEDERATS

ORDRE	DORSAL	NOM PRIMER	NOM SEGON	ENTITAT	PUNTS
1	139	Lurdes Pascual	Eduard Montané	Talaia	12
2	172	Jordi Burcet	Marti Burcet	Talaia	14
3	115	Magda Noes	Isidre Rigual	Talaia	15
4	138	Gemma Burcet	Laura Rodriguez	Vilanova	16
5	136	Josep M.Cuadras	Carles Cuadras	Xulius	16
6	135	Joan Sivill	Antoni Penna	Talaia	17
7	60	Marta Montoliu	Gori Carvajal	Talaia	18
8	114	Jordi Minella	Gerard Minella	Vilanova	18
9	129	Josep Gomez	Franc Alcaraz	Talaia	18
10	62	Eva Planas	Sergi Colomina	Talaia	19
11	93	Pere Fernandez	Agusti Poch	Talaia	20
12	113	Marta Planas	Carles Pumar	Reus	20
13	58	Carles González	Judit Català	Talaia	21
14	59	Alfred Contreras	Àngels Parés	Talaia	22
15	137	Isidre Poch	Pere Valls	Talaia	22
16	64	Sergi Callau	M.Pilar Bonfill	Talaia	22
17	131	Jordi Montoliu	Vanessa Garcia	Talaia	23
18	164	Jaume Planas	Anna Artigas	Talaia	24
19	82	Pere Artigas	Concepció Reixach	Talaia	25
20	154	Cisco Medina	Carles Munts	Talaia	25
21	83	Daniel Padilla	Quimeta Just	Foment	26
22	167	Josep Bertran	Lluís Orus	Talaia	27
23	176	Nuria Brichfeus	Eduard Costa	Talaia	27
24	159	Francesc Pañella	Laura Montserrat	Sitges	27
25	142	Maite Grifell	Rosa Grifell	Vilanova	28
26	182	Jordi Massana	Lidia Barcelo	Vilanova	28
27	57	Eva Alonso	Llibert Vinyals	Talaia	28
28	174	Carles Mongay	Bea Mas	Vilanova	29
29	179	Xavier Cruells	Francesc Jasanada	Talaia	29
30	153	Pere Ivern	Gertrud Fontanet	Vilanova	29
31	56	Isidre Bernet	Ramon Llai	Vilanova	29
32	94	Paquito Lopez	Laura Ochoa	Talaia	30
33	102	Albert Miret	Carme Castellvi	Xulius	30
34	184	Casimir Massana	Neus Cuadras	Talaia	31
35	88	Aida Toledano	Francisco Moreno	Vilanova	31
36	160	Marcos Lopez	Victor Rosell	Foment	31
37	189	Xavier Massana	Aurea Ortega	Vilanova	31
38	190	Juli Curia	Ramon Mitjans	Xulius	32
39	149	Rafael Jorba	Pere Puig	Vilanova	32
40	134	Rafel Burcet	Arnau Burcet	Vilanova	32
41	51	Jordi Plana	Alicia Miralles	Vilanova	33
42	89	Lluís Pujol	Conxita Socias	Vilanova	33
43	166	Pere Guinovart	Belen Sanchez	Talaia	34
44	67	Noemi Prat	Agusti Sevilla	Talaia	34
45	143	Silvia Casas	Almude Hernandez	Vilanova	35
46	53	Alex Garciapons	Neus Cava	Vilanova	35
47	103	Montse Porcar	Carmen Morera	Talaia	36
48	152	Nuria Gomez	Jaume Fuster	CE Molins Rey	36
49	77	Carles Soler	Eli Esteban	Vilanova	36

50	70	Concepcio Jorba	Marc Font	Vilanova	37
51	161	Felix Barguño	Albert Font	Vilanova	37
52	79	Frances Montaner	Montse Saldaña	Talaia	37
53	126	Montse Sendra	Artur Montaner	Talaia	37
54	100	Pol Masip	Joan Masip	Vilanova	37
55	65	Dolors Martos	Susana Aguilo	Talaia	38
56	183	Joan R.Rosich	Jaume Freire	Talaia	38
57	75	Joan Marti	Juan Bañuelos	Talaia	38
58	97	XavierMartorell	Toni Senso	Talaia	39
59	158	Xavier Casas	Oscar Martin	Vilanova	39
60	73	Marcel·lí Ferrer	Margarida Paterna	Talaia	39
61	157	Josep M.Casas	Paco Gisbert	Talaia	39
62	156	Teresa Bertran	Alfred Torlach	Barna	39
63	117	Enric Corominas	Nuria Jornet	Vilanova	40
64	173	Lluisa Domingo	Magdalena Escala	CE Molins Rei	41
65	120	Xavier Bascompte	Carles Moreno	UEC	42
66	195	Marta Montoya	Fernando Cuenca		43
67	123	Nuria Pablos	Laura Navarro	CEC	43
68	141	Lurdes Campins	Nuria Bastons	Talaia	43
69	85	Damia Perez	Sergi Perez	Talaia	44
70	68	Jordi Cortina	Angel Nuñez	Vilanova	46
71	148	Franci.Barragan	Nuria Padilla	Foment	46
72	105	Ramon Marti	Maria Planas	Talaia	47
73	90	Paco Moya	Lluisa Coloma	Talaia	47
74	106	CarlosTorrecilla	Merche Marrase	Vilanova	47
75	180	Agnes LLados	Oriol Pallares	Vilanova	48
76	54	Nuria Segarra	Laura Villas	Talaia	49
77	188	Marta Montane	Marta Bachs	Talaia	49
78	145	Assumpta Baig	Pere Corominas	Talaia	50
79	116	Encarna Grifell	Joan Carbonell	Vilanova	50
80	71	Antonio Ruiz	Mar Carrasquilla	Vilanova	51
81	168	Juanjo Iraegui	Carme Garcia	Vilanova	53
82	146	Albert Garcia	Silvia Bordoncla	Vilanova	54
83	175	Tomas Navarro	Ruben Navarro	CEC	54
84	187	Sandra Vallejo	David Lopez	Esparreguera	54
85	99	Pere Llenas	Jaume Llenas	Vilanova	55
86	111	Toni Prunera	Helena Bech		57
87	121	Jaume Mirabent	M.Pau Talegon	Talaia	57
88	128	David Fernandez	Nuria Belchi	Vilanova	60
89	55	Jaume Ferrer	Albert Ferrer		64
90	127	Jaume Barsus	Pol Barsus	Vilafranca	65
91	92	Jaume Esteban	Montse Huguet	Talaia	67
92	169	Carmen Vicario	Benjamin Peña	Barna	68
93	61	Daniel Hernandez	Cristina Nieto	Vilanova	70
94	110	Lorenzo Segura	Angels Vallejo	Vilanova	70
95	107	Ferran Orellana	Lluisa Morales	Granollers	72
96	165	Jaume Boronat	Rosa Guerrero	CE Molins Rei	77
97	86	Manel Dalmau	Maite Selvas	Talaia	77
98	91	Carme Comes	Carme Juncosa	Talaia	78
99	200	Eduard Barragan	Maria Diaz	Vilanova	78
100	198	Ruben Fernandez	Cristina Marmol	Vilanova	95
101	177	Eva Martinez	Marce Ramos	CE Molins Rei	109
102	193	Jose L Escobar	M.Carmen Sole	Vilanova	198

44a MARXA CLASSIFICACIÓ FEDERATS

ORDRE	DORSAL	NOM PRIMER	NOM SEGON	ENTITAT	PUNTS
1	31	Pere coll	Eva Crusat	Xulius	15
2	28	Jose Almazan	Toni Seuma	C.E. Tuareg	20
3	4	Roger Domingo	Oriol Arcas	Foment	21
4	32	Antoni Segarra	Eliseu Oltra	Talaia	26
5	49	Manel Font	Esther Coll	Xulius	27
6	34	CarlesGarciapons	Judit Catala	Talaia	27
7	33	Adria Galin	Berenger Galin	Foment	27
8	48	Josep Ferret	Marta Garcia	Xulius	28
9	7	M.Carme Barcelo	Elisenda Buti	Talaia	29
10	6	Josep Planas	Roser Muela	Talaia	29
11	47	Gener Aymami	Elisa Tomas	Sants	32
12	40	Manuel Almazan	Felipe Caballer	C.E. Tuareg	33
13	35	Alex Sala	Mabel Gomez	Foment	33
14	27	Teresa Riera	Nuria Cirici	Blaus	33
15	43	Merce Garcia	Amadeu Ingles	Sants	33
16	41	Jordi Bascompte	Joan Bascompte	UEC Barna	33
17	26	Lluis Domingo	Ramon Casas	Foment	34
18	2	Isabel Romeu	Joan Toledano	Talaia	34
19	46	Crist Albuixech	Oscar Gonzalez	U.E.C. Gracia	34
20	37	Jordi Carull	Jordi Carull	Sants	36
21	36	Hugo Lobo	Fermin Marco	U.E.C. Sants	36
22	10	Anton Gomez	Teresa Montfort	C.E.Molins Rei	37
23	29	Arnau Martinez	Pere Novella	Foment	37
24	1	Antoni Olle	Maria Bonet	CEC	37
25	12	Andres Almazan	Joan Solé	C.E.Tuareg	39
26	8	Carles Moyes	Maria Ulloa	C.E.M.Rei	41
27	17	Xavier Rubio	Claudia Mesa	Foment	43
28	22	Bernat Peixó	J.M.Peixó	Amics Muntanya	44
29	42	RafaelVerdaguer	Marga Calzada	Setmanat-Mollet	46
30	30	Toni Ferrer	Ricard Garcia	Foment	46
31	16	Jordi Planas	Marta Vila	C.E.Ripoll	47
32	18	Jordi José	Maria J.Castro	CEC	54
33	9	Ivan Lazaro	Mireia Roura	C.E.Tuareg	55
34	19	Venanci Segues	David Segues	C.E.Esparreguer	59
35	14	Nuria Perez	Marc Janeres	U.E.C. Gracia	60
36	24	Albert Arbos	Lluis Mayoral	Els Blaus	61
37	15	Eduard Pijoan	Olga Lopez	UEC Gracia	62
38	3	Carles Mora	Pere Rioja	Foment	65
39	21	Oriol Pedrola	Nuria Pedrola	C.E.M.Rei	71

44a MARXA CLASSIFICACIÓ PER CLUBS

ORDRE	NOM CLUB	PUNTS
1	Xulius	70
2	Foment	81
3	Talaia	82
4	C.E.Tuareg	92
5	Sants	101
6	C.E.M. Rei	149
7	UEC Gracia	156

SITUACIÓ I COMPOSICIÓ DELS CONTROLS

CONTROL	SITUACIÓ	COMPONENTS
Sortida	Garraf Park	Salvador Butí, Nati Salvadó, Jani Ferrer, Pilar Bertran, Ricard Sabater
Control A	Bosquet pujada a can Lluçà	Cristòfol Soler, Pilar Porras, Neus Daviu, J.Carles Mestres
Cont. Motxilla	Pou de la Mata	Rosa Farriol
Control B	Can Lluçà	Marina Massó, Josep Elies, Roser Grifoll, M. Rosa Ivern, Ramon Forgas
Pas 1	Torre elèctrica	Tina Moya
Control C	Campdàsens	Vicenç Carbonell, Rosa Raventós, Ramon López, Josep Torras, Paca Sánchez, Manel Montoliu, Paquita Albet i Pili Meléndez
Pas 2	Can Fontanilles	Jordi Forgas, Sònia Dallà
Control D	Ca l'Amell	Lluís Daviu, Heribert Sagarra, Jesús Santacana, Agnès Callejón, Teresa Fuster
Pas 3	Passat forn de calç	Antoni Ordovàs
Pas 4	Mulassa	Jordi Morell
Control F	Cruïlla camí Garraf	Pep Vidal, Josep Sánchez, Petri Pérez
Control G	Era del Prior	Josep M. Also, Dolors Lacasa, Xavier Capdet
Control H	Bosquet baixada Garraf	Cristòfol Soler, Pilar Porras, Neus Daviu, J.Carles Mestres
Aribada	Garraf Park	Salvador Butí, Pitu Blanes, Nati Salvadó, Ramon Cases

Equip encarregat d'obrir marxa: B. Forgas, J. Carbonell, J. Blanes, V. Florenciano, N. Solé, M. Pascual

Equip escombra: J. Ferrer, P. Bertran, J. Mañé, R. Sabater, equip Creu Roja

Equip informàtic: R. Casas, N. Salvadó

Megafonia: M. Massana, J. Blanes

Itinerari: Ll. Daviu i H. Sagarra

Descripció itinerari: B. Forgas

Relat complementari: V. Carbonell

Mapa: Mapa topogràfic de Catalunya: 1:10.000. Fulls núm. Jafré 448-1-2 (141-66), Vallcarca 448-1-3 (141-67), Castelldefels 448-2-2 (142-66) i Port de Garraf 448-2-3 (142-67), 1999

Repartiment controls: J. Ferrer

Horaris: V. Carbonell, J. Ferrer

Trofeus: Ll. Daviu

Material divers: Pilar Bertran

Sortida i arribada de la 44a Marxa d'Orientació amb un cartell del nostre patrocinador. Foto: F. Casas

Crònica del "cotarro" talaienc

ULL VIU, MARXAIRES! LA COPA CATALANA DE MARXES, EN MARXA!

Suposem que els més "marxaferits" ja n'estan al corrent, però potser que us fem saber el calendari de la Copa Catalana de Marxes. Per descomptat, també suposem que ja sabeu que la nostra Marxa per Descripció és precisament la primera de la Copa, la que ja s'ha celebrat, la crònica i els resultats de la qual trobareu en les pàgines d'aquesta revista. La Copa Catalana, doncs, constarà de 8 proves:

17 de març: 44a Marxa d'Orientació per Descripció / AE TALAIA

21 d'abril: 5a Marxa de Sants / Sistema Dufour / UEC de Sants
28 d'abril: 54a Marxa de Regularitat / Club Excursionista de Ripoll

5 de maig: 46a Marxa d'Orientació / Unió Excursionista de Sant Joan de les Abadesses

19 de maig: 43a Marxa de Regularitat / Grup Excursionista de Campdevànol

6 d'octubre: 39a Marxeta / Sistema Dufour / Centre Excursionista de Molins de Rei

17 de novembre: 25a Marxa de Regularitat de les Terres de Lleida / Centre Excursionista de Lleida

24 de novembre: 39a Marxa d'Orientació "EL CUC" / UEC de Cornellà

Del conjunt de les 8 proves, cal dir que la darrera, la que organitzarà la UEC de Cornellà el 24 de novembre, serà la prova en què es disputarà el Campionat de Catalunya; o sigui, que el que la guanyi, campió de

Catalunya! La Copa Catalana s'acabarà el mateix dia, però com que és una prova de regularitat, comptarà la màxima puntuació de cada equip que hagi participat a la majoria de les 8 marxas. Au, val Engresqueu-vos a participar-hi, si encara no ho heu fet!

EL BAR DEL NOSTRE LOCAL, REGENTAT PERTRES DONES

Doncs sí, és veritat. Tres dones procedents del nou equip directiu —la Marga Hernando, la Lola Martínez i l'Ana Gómez— s'han fet càrrec d'espavilar el funcionament del nostre bar social. Fins i tot li han "rentat la cara", han guarnit el taulell i la cuina i han canviat de lloc i han renovat algun dels electrodomèstics. D'ara en endavant —funciona des del mes de març— podeu anar-ho a comprovar tots els dilluns, dijous i divendres als vespres per poder gaudir d'un excel·lent servei de begudes i menjars casolans. Us podem assegurar que les flaires que surten de la cuina ja han atret força concurrència. Si els socis heu de celebrar algun fet sonat, només cal que us poseu d'acord perquè aquest equip està disposat a muntar-vos la festa. A veure si aquesta vegada el bar funciona com cal.

LES OBRES DEL LOCAL

Això sembla el conte de mai acabar. Tot i que cada trimestre us anem actualitzant les dades, fa l'efecte que això no avança, però val a dir que ara ja s'ha fet un salt qualitatiu, segons informa la Comissió d'Obres. Ja es

van reparar en el seu moment les llosanes dels balcons del segon pis, corresponents a les façanes dels carrers del Comerç i de Sant Pere, i es van retirar les bastides, la qual cosa ja us anunciàvem anteriorment. Aquesta part de les obres anava a càrrec de la Comunitat de Propietaris de l'edifici.

Com a novetat, podem dir que ja s'ha finalitzat la remodelació de les dues noves sales del segon pis, tot i que encara manquen alguns detalls de pintura i d'instal·lacions que esperem enllestir ben aviat. Així, de prova, i sense esperar a fer una inauguració de les obres, ja s'ha fet un audiovisual a la sala polivalent amb l'assistència de més de 50 persones, això vol dir que té més capacitat que la sala d'actes. Al seu costat hi haurà la sala de les seccions, on properament, quan estiguin finalitzades la resta d'instal·lacions, es procedirà al canvi i distribució de mobiliari, així com al trasllat a les respectives sales de material annexes. L'escala d'accés al segon pis també ha quedat dignament restaurada, i tot el conjunt correctament il·luminat. Resten encara altres espais a restaurar, com ja us hem anat comentant en altres ocasions, però a mesura que anem fent més coses, us n'anirem informant.

NECROLÒGICA

Des d'aquestes planes, una vegada més hem de fer-nos ressò de la mort de la mare i àvia d'una extensa i ben coneguda família de casa nostra. El pas-

Crònica del "cotarro" talaïenc

sat 22 de febrer, als 87 anys, ens va deixar l'Enriqueta Garri-ga i Cristià, mare del Jani i del Marcel·lí Ferrer, i àvia, entre d'al-tres, del qui fou secretari de la Junta, l'Andreu Ferrer. A tots ells i als respectius familiars, molts d'ells vinculats a la nostra Talaia des de fa anys, davant aquesta sensible pèrdua, els fem patent la nostra més sincera condolen-ça. Que descansi en pau.

PETITA CRÒNICA D'UN CARNAVAL MÉS

Era el 2 de febrer quan a la Talaia començava el primer acte d'una nova edició del Carnaval vilanoví, festa en la qual ens veiem immersos any rere any. Així doncs, el primer "sarau" fou una *Festa Hippy* al nostre local, amb sopar inclòs, que va tenir força concurrència de personal abillat a l'estil dels anys 60 i 70, amb pantalons de campana, armbilles desfilades i alguns mocadors i faldilles de coloraines trets d'alguna fira eivissenca. Els organitzadors diuen que va ser un èxit.

El Dijous Gras tocava Xa-tonada, està clar! I el Massana es va tornar a lluir fent un xató excel·lent; aquesta vegada, a més a més, fou abundant, potser per allò que l'any passat li va sortir una mica escàs. I un cop farts de xató, de truites i de coques de llardons ben remullats amb vi i cava, mentre esperàvem la merenga, ens visità, com sempre, l'enviat de Sa Majestat el Rei Carnestoltes, el nostre ben-volgut Bernat del Manton, en-guany caracteritzat per un co-negut expresident nostre, que ben

guarnit darrere la disfressa lle-gí el Sermó adreçat a tots aquells socis que s'havien pas-sat de la ratlla o l'havien cagat en algun afer, i que s'havien constituït en protagonistes de la nostra vida social. A continu-ació, els més joves i agosarats agafaren la gran merenga que ens facilita l'amic Bruna de la pastisseria La Lionesa i cap al carrer a barallar-se a cops de merenga, sobretot amb una colla que hi havia a la plaça de les Cols. Mentrestant, al local, al-guns socis, en comptes de men-jar-se la merenga que els toca-va, aprofitaren per esclafar-la a la cara d'algú, amb la qual cosa ben aviat allò s'embolicà amb corredisses i gran rebombori.

El divendres dia 8 el pro-grama convidava a l'Arrivo del Carnestoltes, tot i que prèvia-ment s'havia renunciat a pren-dre-hi part -com sempre-, però fent constar l'intent d'enguany de muntar una carrossa i una co-mitiva per assistir a la desfila-da. Però es va quedar en això, en un intent.

El diumenge, Comparses! Gairebé amb la mateixa quanti-tat de parelles que l'any passat, es van fer els clàssics recorreguts de punta a punta de Vilanova. Segurament fem els itineraris més llargs i variats de totes les soci-etats comparses, potser per allò que els de la Talaia som excur-sionistes i ens agrada visitar-ho tot. Només una novetat en el re-corregut: la visita, de nou, al re-cinte de l'Hospital, on tingueren el detall de fer sortir els acollits a la residència d'avis perquè po-guessin veure les comparses.

Igual que fem a la Casa d'Em-para, aquí també se'ls obsequià amb bons grapats de caramels. A la segona part, ens tocà en-trar a la plaça de la Vila en la darrera tanda, qüestió que mo-tivà que els músics no ens es-peressin a la sortida ni ens acompanyessin fins al local, per-què deien que acabàvem mas-sa tard i l'autocar els esperava per a un llarg viatge fins a ter-res valencianes. En la batalla de caramels, les tropes talaïen-ques vam quedar partides en-tre les dues bandes de la plaça i ens vam atacar tots entre tots. Finalment, un cop buidats els mocadors, al balcó de l'Ajunta-ment van col·locar una nova lla-çada a la nostra bandera. Aquest any, després de finalitzar la com-parsa, només una reduïda colla s'aplegà per dinar al local soci-al; la majoria havia campat per les seves.

I aquí s'acaba la història de la participació en el Carnaval, ja que un dels actes que tenia més ressò, els Cors de Carnes-toltes, no es van poder organit-zar, no només pels cantaires sinó també pels qui lligaven la lletra i la música, que no tenien la inspiració massa fina.

Per a la Talaia, ha estat un any en què s'han cobert les des-peses àmpliament. Un any més, visca el Carnaval!

50è ANIVERSARI DE L'AE TALAIA

Com molts ja coneixeu, l'11 de setembre de 2005 farà 50 anys de la fundació de la Talaia. Encara que sembli prematur

Crònica del "cotarro" talaienc

de parlar-ne, cal que tothom prengui consciència de la data i del fet. La Junta Directiva, d'acord amb la ja constituïda Comissió del Cinquantenari, ha pensat fer una commemoració d'aquests 50 anys de l'entitat.

Així, havent confeccionat un primer esborrany de programació d'actes diversos, s'ha pensat que seria necessari recuperar en la seva totalitat la història dels 50 anys de l'excursionisme de la Talaia, però amb les aportacions dels socis que vulguedu participar-hi. D'aquesta manera, pensem recollir escrits, fotografies, diapositives, pel·lícules, vídeos, documents i fullets referents a les activitats que s'han fet durant aquests 50 anys, i amb ells, a més de fer còpies per als nostres arxius, realitzar un recull complet de tota la nostra trajectòria en dues possibilitats, traduïdes en un gran audiovisual i en un llibre històric que expliquin com a base d'esforç i d'il·lusió que hem arribat al cinquantenari. Així doncs, els qui tingueu dades o imatges significatives, aneu-les desempolsant, poseu-els les dates i les dades si les coneixeu, i en el període d'aquest any 2002 us les aniran demanant, i us seran degudament tornades, un cop les haurem escanejat i introduït en arxiu informàtic.

Evidentment, hi haurà més actes de celebració, entre culturals, lúdics i esportius, però caldrà concretar-los millor abans de fixar-los, a més d'estar oberts a nous suggeriments de celebració que siguin assumibles per a l'entitat. Com que algunes de

les qüestions plantejades, i d'altres que també es preveuen, requereixen temps de preparació i de gestió, podeu interessar-vos i col·laborar amb la Comissió, que de moment està constituïda per 8 membres. Si en voleu més informació, podeu trucar a la Talaia, al 938931257, i demanar pels qui encapçalen la Comissió del Cinquantenari: la M. Carme Barceló o el Josep Blanes. Us anirem informant de l'avenç d'aquesta commemoració tan especial.

ASSEMBLEA GENERAL ORDINÀRIA DE SOCIS

El passat 26 de gener, tal com estava convocat, va celebrar-se la preceptiva assemblea anual de socis de l'entitat a la sala d'actes del nostre local. Els punts de l'ordre del dia començaren per l'aprovació de l'acta anterior, la qual, posada a disposició dels socis amb anterioritat, fou aprovada sense cap esmena. L'informe de les activitats fou expressat de viva veu per cadascun dels presidents o representants de les seccions, que constituïren un bon exponent de la notable activitat de la casa. Del local social, en parlà el Salvador Butí, que com a membre de la Comissió d'Obres i representant a la Comunitat de Veïns de l'edifici, explicà la fiscalització de les obres de consolidació comunitàries i també pormenoritzà l'estat en què es trobaven les nostres obres del segon pis, que molts dels socis presents ja havien pogut veure. Amb el repàs d'alguna activitat més, es canviava de tema, amb la Junta un xic neguitosa per l'absència de la M. José Escuer, que havia

de presentar els comptes i que aparegué just al moment d'explicar la situació comptable. Després de comentar els resultats i d'integrar dins els comptes de l'entitat els corresponents al capítol del local i obres, que en anteriors edicions apareixien per separat, els comptes de gestió i resultats donaven aquestes xifres: el total previst d'ingressos fou de 8.863.900 ptes., mentre que el realitzat era de 15.892.230 ptes. (cal comptar que hi ha l'ingrés de 7 milions de ptes. procedent del crèdit per obres); el total previst de despeses era de 14.040.484 ptes. i el realitzat, de 14.390.304 ptes. (aquí també hi ha 5'3 milions d'obres), amb un resultat positiu de 1.501.926 ptes. El total de comptes de les seccions donaven uns ingressos de 4.516.050 i 4.530.561 ptes. respectivament de previst i realitzat, mentre que al capítol de despeses hi figuraven 5.229.700 de previst i 3.845.522 ptes. de realitzat, amb un resultat positiu de 685.039 ptes. que s'afegiren al resultat total de l'entitat, amb un total conjunt de l'AE Talaia de 20.422.791 ptes. d'ingressos i unes despeses de 18.235.826 ptes., la diferència entre els quals dona un resultat final de 2.186.965 ptes. de l'exercici de 2001. Després d'algunes preguntes d'aclariment, s'aprovà el balanç de comptes de l'exercici ordinari, per tot seguit presentar la proposta de pressupost per al 2002 que, com recordareu, ja es féu en euros, amb una previsió en conjunt entre entitat i seccions d'un total d'ingressos i de despeses de 89.610,54 euros. Es va aprovar sense cap objecció.

Crònica del "cotarro" talaienc

Després de presentar la llista de baixes de socis, la majoria per manca de pagament, tot i algun intent de repescar algun conegut, fou aprovada sense cap problema. En el penúltim punt, es donaren a conèixer les peticions de baixa a la Junta Directiva, que en tot cas sobtava que fos precisament el secretari, l'Elio Perea, qui demanés ser rellevat per qüestions privades, igual que féu el vocal de Muntanya, el Joan Raventós. Per al lloc de secretària fou proposada l'encara vocal d'Activitats Lúdiques i alhora oficial de secretaria i comptabilitat, la M. Josep Escuer, donada la manca de noves propostes, mentre la vocalia de Muntanya resta vacant, igual que la d'Activitats Lúdiques. Les propostes foren aprovades per l'Assemblea i l'últim punt de torn obert de paraules s'esbandí de seguida, ja que tothom tenia ganes de marxar cap a casa. Una assemblea sense gaire transcendència, en el primer any d'una novella Junta.

MALAIURAT ACCIDENT

Dies enrere, el cotarro escalatori de la nostra Talaia va quedar astorat en assabentar-se d'un greu accident d'escalada ocorregut a la cordada dels Xavi's, els companys Xavier Rossell i Xavier Galisteo, concretament a la paret de Terradets, a la via Anglada-Guillamon.

El dia 10 de març, a quarts de cinc de la tarda, quan portaven fets uns 200 metres aproximadament des de la base de la paret i els faltaven un parell de

llargs per assolir aquesta via, el Xavi Rossell va "volar" uns 10 metres, però amb tanta mala fortuna que al final de la caiguda anà a picar de peus en un important ressalt, i se'ls va lesionar tots dos. Van quedar immobilitzats a la paret sense poder continuar ni fugir. S'imposava una urgent operació de rescat. Per sort, l'altre Xavi, encara que espantat, havia resultat il·lès i portava un telèfon mòbil amb el qual va poder connectar amb els Bombers de la Generalitat, que en una arriscada operació des d'un helicòpter els tragueren de la paret. El Xavi Rossell va ser traslladat a l'hospital amb els dos peus immobilitzats i li van diagnosticar que en tenia per tres mesos per poder posar els peus a terra, i per un any per començar la recuperació.

Per descomptat que des d'aquestes planes de la revista desitgem que aquests terminis de curació s'escurcin al màxim possible i que ben aviat el puguem tornar a tenir entre nosaltres. Ànims, Xavi! T'esperem!

DONATIU A LA BIBLIOTECA

Han entrat a la nostra biblioteca 9 llibres procedents d'un donatiu del soci Sebastià Lleó. Creiem que cal ressaltar aquesta donació per la seva vàlua, sobretot perquè tres dels llibres cal catalogar-los com a veritables joies de la història excursionista. Es tracta d'uns llibrets que reflecteixen les actes i els discursos de les sessions inaugurals del curs d'un any, de l'Associació Catalanista d'Excursions Científiques, i correspon cada lli-

bre un a l'any 1885, un altre al 1886, i l'últim al 1890. A més de la memòria de les activitats realitzades pels socis, conté el discurs inaugural del president, i al seu darrere, la llista de membres de la junta i la llista de socis, molts d'ells il·lustres, tant en el camp d'aquell excursionisme incipient que acabaven d'encetar, com en el camp de la cultura, de l'art, la literatura, la ciència o la política. Així, hi trobem des de Cèsar August Torres i Carles Garcia Vilamala fins a Antoni Aulèstia i Pijoan, Artur Osona o Víctor Balaguer, que ja era soci honorari, i altres socis tan destacats com mossèn Cinto Verdaguer, l'arquitecte Lluís Domènech i Montaner o el dramaturg Àngel Guimerà. I així fariem una llarga relació que, si us interessa, d'ara en endavant tindreu a la vostra disposició. Cal tenir en compte que aquests llibrets reflecteixen els inicis d'un excursionisme que havia començat el 1876 amb l'acte fundacional al Turó de Montgat.

La resta de llibres del donatiu també són interessants, però no tenen la transcendència dels abans esmentats. Així, tenim: Sota Terra (Club Muntanyenc Barcelonès), La Garriga (Editorial Alpina), Llibre de Sant Llorenç de Munt (Francesc Vila i Plana), Sierra Nevada (Editorial Juventud), Groenlàndia (Seix y Barral Hnos.) i Audàcia en la Montaña (F.Javier F.Trapiella).

Des d'aquestes planes, fem patent l'agraïment de l'entitat per l'important donatiu realitzat a la nostra Biblioteca.

SERRA DE CARREU

Sortida organitzada a la serra de Carreu per la Secció de Muntanya, el dia 3 de març de 2002.

Itinerari: Bóixols - can Givàs - pas de Castellnou - cap de Carreu - pas occidental - can Givàs - Bóixols.

Durada: 3,30 hores (2,15 h ascens i travessa superior - 1,15 h descens).

Desnivell: 700 m*.

Participants: 11.

La serra de Carreu és una seralada del Prepirineu situada entre la Noguera Pallaresa i el Segre, al NE de Tremp.

S'hi accedeix des de Bóixols, on s'arriba per la carretera que va de Coll de Nargó a Isona.

DESCRIPCIÓ DE LA RUTA

Des del poble de Bóixols (1.155 m) es pren una pista que voreja el vessant sud de la serra. Després d'uns 5 km, s'arriba a can Givàs (1h) i des d'aquí es puja per fort pendent en direcció nord fins assolir el pas de Castellnou (30 min.), un collet amb pins al qual s'accedeix franquejant un ressalt rocós.

Cap a ponent del pas de Castellnou s'accedeix, tot carenejant,

a un cim que segons algunes fonts és el més alt de la serra: el cap de Carreu, de 1.850 m* (15 min.). No obstant això, cap a l'est del pas s'observa el pic Alt Ras, teòricament de 1.820 m*, que ens semblà més alt.

Des del cap de Carreu s'avança cap a l'oest, per la carena, fins assolir un altre cim (15 min.), dels molts que té l'allargassada serra de Carreu.

Retornant cap a l'est (15 min.), nosaltres vàrem iniciar el descens per un coll situat a l'oest del cap de Carreu, també amb pins, que resultà no ésser el pas de la Ce que buscàvem.

Tot i això, vàrem poder baixar i, després de flanquejar cap a l'est a mitja alçada, retrobarem el camí de pujada, entre el pas de Castellnou i can Givàs.

El camí de retorn a Bóixols (1 h) coincideix amb el de la pujada des d'aquest punt.

OBSERVACIONS

Els passos i part de la carena estan tancats (suposem que per controlar els ramats) amb una tanca d'uns 2 m d'alçada que només es pot travessar per algun punt estratègic, generalment coincidint amb els passos.

*Els diferents plànols i ressenyes indiquen alçades ben diverses per als cims d'aquesta serra, amb variacions de gairebé 100 m segons les fonts. Fins i tot, no hi ha coincidència a l'hora de definir quin és el seu punt culminant.

El pic Alt Ras, que podria és-

Crestejant per la serra de Carreu, en direcció al cap de Carreu. Foto: Montse Porcar

ser el més alt de la serra, està separat del pas de Castellnou per una petita bretxa que pot ésser difícil de superar. De fet, les guies aconsellen arribar-hi des del coll de Llivia, a l'est.

RECOMANACIONS

Seria preferible realitzar amb cotxes el tros de pista que va de Bòixols a can Girvàs i iniciar l'excursió en aquest punt. D'aquesta manera es pot allargar l'itinerari recorrent un tram molt més llarg de carena, que és la part més bonica de l'excursió.

Sembla molt interessant la travessa sencera de la serra, des del pas de Castellnou (est) fins al Gallinove (1.687m, oest), sortint des de Bòixols i acabant a Abella de la Conca.

Si fos factible passar des de l'Alt Ras al cap de Carreu, seria fins i tot millor començar la travessa al coll de Llivia, a l'extrem est.

EL PAISATGE

Les vistes que hi ha des de dalt de la carena són ben interessants i poc conegudes: al nord queda la vall de Carreu, tancada pel massís del Boumort (cap de Boumort, 2.077 m) i els cingles de la Pessonada. Treu el cap, també, la serra de Cadí. Pel sud transcorre el riu d'Abella i destaca la serra de Carràima (1.624m), amb l'ermita de la Mare de Déu de Carràima al cim.

EL MEDI NATURAL

La serra de Carreu és un espai protegit inclòs en el Pla d'Espais d'Interès Natural.

Presenta un fort contrast entre el vessant soler i l'obac. A la sola-

La llarga cinglera de la serra de Carreu. Foto: Montse Porcar

na dominen les boixedes i els prats, on apareixen ginebres, boixos, argelagues, romaní, jonça... A l'obaga s'hi fa una pineda de pi roig, ombrívola, que treu el cap en alguns colls.

Vàrem veure força voltors planejant gairebé a l'alçada dels ulls i sentírem pinsans, mallerengues, corbs...

La serra de Carreu forma part del mantell de corriments de Bòixols, unitat estructural que es va desplaçar cap al sud durant l'aixecament del Pirineu, i hi predominen els materials calcaris del cretaci, junt amb margues de la mateixa època que afavoreixen processos erosius intensos.

El despoblament que ha sofert la zona ha fet minvar la pressió ramadera, que va causar probablement la desforestació del vessant soler.

ELS POBLES

Bòixols és un poble de petites

cases de pedra, que semblen amagades darrere una roca. Hi ha una petita església romànica, Sant Vicenç de Bòixols, i una font.

Acabarem la sortida visitant Abella de la Conca, un poblet amb només 5 cases habitades, on un home ens ensenya la preciosa ermita romànica de Sant Esteve d'Abella de la Conca, esmentada per primer cop l'any 1110, i ens explica, com si fos una vella rondalla, la història del recent robatori del retaule i d'altres joies, encara no resolt i amb fosques implicacions...

Clara Racionero

BIBLIOGRAFIA

Història Natural dels Països Catalans. Volum Espais Naturals. Fundació Enciclopèdia Catalana, 1992

Les nostres muntanyes, 1. Josep Barberà i Suqué. Col·lecció Esport. Sèrie Excursionisme, 1. Secretaria General de l'Esport. Generalitat de Catalunya, 1990

Guies comarcals Catalunya Romànica, núm. 8 Pallars Sobirà-Pallars Jussà-Vall d'Aran. Ed. Pòrtic, Barcelona, 2000

Mapa comarcal de Catalunya. Pallars Jussà. E 1:50.000. Col·lecció Mapes Comarcals de Catalunya d'El Periódico. Institut Cartogràfic de Catalunya.

Les serres de Carreu i de Pessonada. Foto: Montse Porcar

Secció d'Esquí

ESQUÍ TALAIENC

*L'esquí de pista és a l'esquí de muntanya
el que la gramàtica és a la poesia.*
Maurice Herzog

L'esquí pot ser plaer de déus, sempre que les baixades, travessies i ascensions les facis sempre ben acompanyat i dins dels límits que tu puguis dominar.

Quan us estigueu llegint aquestes vivències hivernals, encara no s'haurà acabat el que se'n diu la temporada de neu (dels de pista, està clar), ja que intentarem allargar l'activitat fins a les portes de Sant Joan, ara bé, en pla de travessa amb esquís.

Les zones d'esquí, anomenades estacions, on el luxe, el confort i la superficialitat fàcilment et fan conforadre, amaguen el rigor de la muntanya, però si ets capaç de no deixar-te menjar el "coco" i, en canvi, saber aprofitar el que de bo t'ofereixen, llavors és una bona forma de gaudir de les comoditats del segle XXI.

Fer un recompte de les jornades que un s'ha calçat les fustes no és l'objectiu, però sí que ho és compartir amb els companys i companyes de

l'entitat dies de blanca neu, tant si és pols, si és humida o si és dura, i fins i tot si trobes pedres, herbes, etc. La qual cosa et dona l'oportunitat de millorar l'habilitat durant el dia i comentar tranquil·lament a l'hora sopar les dificultats trobades. Però, vaja, a part de les meves impressions personals, aquesta temporada hem intentat des de la Secció d'Esquí compaginar dues vessants de l'activitat de l'esport blanc: la pista i la muntanya.

Aquest any no hem vist la festa local dels Tres Toms -quan era petit, en deien popularment el "Dia dels Burros"-, perquè un petit grup hem marxat a Meribel, al cor de les Tres Valls, als Alps francesos, per gaudir de la possibilitat dels 600 quilòmetres de pistes en una de les "macro-àrees" d'esquí més grans dels Alps, durant els dies compresos entre el 12 i el 19 de gener.

Descriure les possibilitats que ofereixen les Tres Valls no és l'objectiu, però sí que cal dir que la M. José, el "Cintu", la Ramona, el Juli, la Isabel i jo hem lliscat de valent per aquestes pistes, que a cada gir i a cada canvi de vall el panorama és diferent, dintre d'aquest gran decorat que són els Alps, en uns dies -que se'ns han fet curts - del mes de gener i, això sí, a molt bon preu.

Mentrestant, els companys de la Secció d'Esquí, a Vilanova, s'escar-rassaven a organitzar, conjuntament amb el grup Nexes i altres establiments, una sortida a la ceretana estació de la Masella, i precisament el "Dia dels Burros" s'ompliren dos autocars; això sí, es pensaven que com que era festa a Vilanova i laborable en altres llocs tindrien les pistes buides i a la seva disposició. I arribant al pàrquing, hòstia!! Més de 16 autocars se'ls havien avançat, farts d'es-

A punt de baixar per la vall Meribel (Alps). Foto: Joan Toledano

Per l'entorn de Cerler fem pràctiques de neu no tractada. Foto: Joan Toledano

Camí de la Renclosa. Foto: Joan Toledano

Cursetistes i monitors a Cerler, amb el massís de la Maladeta al damere. Foto: Jordi Morroy

colars en pràctiques esportives d'esquí, a més d'un munt de cotxes també plens de gent esquiadora. Però tot funcionà perfectament i, pel que ens expliquen, varen afartar-se d'esquiar.

Aquesta sortida col·lectiva on participava la nostra secció va resultar molt reeixida, però les altres que s'han plantejat per anar en tres ocasions a Andorra han resultat fallides i no s'ha aconseguit organitzar-les, en primer lloc pel preu i en segon lloc perquè ha coincidit amb l'organització, per part de la Talaia, de dos actes assenyalats com són la Caminada Popular de Vilanova i la Marxa Social per Descripció, i aquests dies els esquiadors es converteixen en caminaires.

Individualment, tots hem anat a esquiar el que hem pogut, i ja feia dies que ens plantejàvem: **però ja en traïem totes les possibilitats?**, i al mes de març, un grup de companys de casa nostra, a partir de la idea que sorgí de la Secció d'Esquí, hem conviscut de forma amistosa un interessant curs d'esquí, a l'escola de la Federació Espanyola, a Benasque, sobre **Neus no tractades**, vivint una setmana tots sis, compartint espai a l'habitació, compartint els clàssics sorolls de tallar troncs quan s'està dormint (... qui és aquest que ronca!), amb el plaer dels descansos, compartint els acudits i les ocurrencies sobre el "Gallego"; això, quan els companys són el Josep Esteva, el R. Belascoain, l'Oscar i el Jordi, el fruit d'aquestes vivències està garantit.

Nous materials, noves tècniques, nous possibles rendiments, tant del cos com de l'equip. Un curs de cinc dies i quaranta hores de professorat és un esforç que tots, de tant en tant, hauríem de fer, per estar al dia, per treure més profit d'això que volem gaudir, per evitar lesions; en definitiva, per aprendre.

Aprendre a practicar l'esquí, aprendre a preparar les sortides, aprendre a vetllar i mantenir el material, aprendre a viure amb companys, aprendre que tots hem de vetllar per tots, perquè quan se surt en grup s'ha de fer els possibles per viure i tomar en grup.

Joan Toledano
Abril de 2002

SERRA DE SANT GERVÀS

Sortida organitzada a la serra de Sant Gervàs per la Secció de Muntanya, el dia 3 de febrer de 2002.

Itinerari: Adons – pas del Portús – Avedoga (1.839 m) – pas del Portús – Pala del Teller (1.890 m) – Adons

Durada: 3 hores

Desnivell: 570 m

Participants: 10

La serra de Sant Gervàs és una serra del Prepirineu situada entre les comarques de l'Alta Ribagorça i el Pallars Jussà, entre la Noguera Ribagorçana i la Noguera Pallaresa, orientada d'E a W i amb un gran penya-segat al vessant sud, cap on s'obre la subcomarca de la Terreta.

DESCRIPCIÓ DE LA RUTA

Des del poble d'Adons (1.320

m) es pren en direcció sud un camí empedrat que puja fent ziga-zagues fins arribar a uns planells superiors. El camí, ja de terra i amb pendent més suau, progressa pel vessant nord de la serra, passa per la coma de les Boigues i s'enfila finalment fins al coll del Portús (45 min.).

Des del coll, el camí careneja cap a l'est, fins al cim de l'Avedoga, de 1.839 m (20 min.). D'aquí, es retorna pel mateix camí fins al coll del Portús (15 min.) i es va en direcció oest, també per la carena, fins al cim de la Pala del Teller, de 1.890 m (35 min.), el punt més alt de la serra.

Des del coll del Portús es retorna a Adons pel mateix camí de pujada (1 h).

Entre el coll del Portús i el cim de la Pala del Teller es pot buscar el forat del Portús, pas que permet franquejar la serra i baixar al vessant sud. Aquest pas

era usat en temps passats pels pastors que portaven els seus ramats cap al sud durant els mesos d'hivern i els retornaven amb el bon temps per aprofitar les pastures més tendres de muntanya, als mesos d'estiu.

Nosaltres el buscarem força estona i finalment, quan ja perdiem les esperances, varem trobar-lo, com era de suposar, en el lloc més evident...

OBSERVACIONS

També es pot plantejar un recorregut circular des d'Adons, bé cap a l'est, pel coll de la Creu de Ferri, bé per l'oest, per Sant Roc, evitant, així, pujar i baixar pel mateix camí.

EL PAISATGE

La vista des del cim, especialment des de la Pala del Teller, és esplèndida, i abasta des del massís de l'Aneto i els Besiberis, al nord, fins al Montsec, al sud. Cap a l'oest, es veien el Turbó, el Cotiella i la serra del Cis, i a llevant, el Boumort.

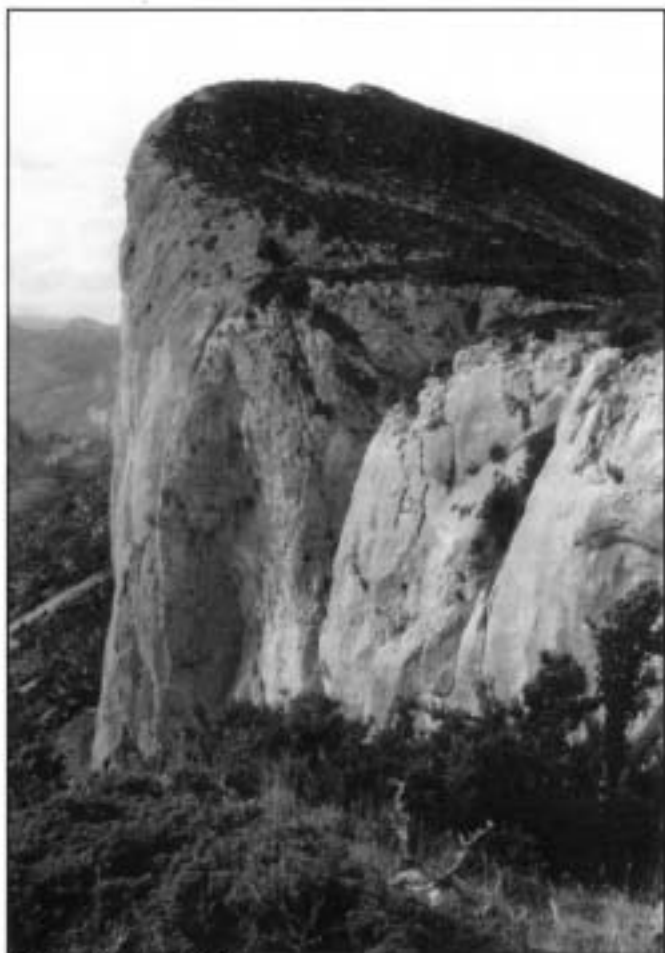
EL MEDI NATURAL

La serra de Sant Gervàs és un espai protegit inclòs en el Pla d'Espais d'Interès Natural.

Les boxedes i els prats secs ocupen la major part de la serra. Només a les parts més altes del vessant nord apareix una pineda de pi roig que en els punts més ombrívols s'enriqueix amb alguns caducifolis, sobretot amb roures de fulla petita, que també s'arreceren al peu dels cingles del ves-

El cim de l'Avedoga, a la serra de Sant Gervàs. Foto: Clara

La Pala del Teller. Foto: Clara

El trauc a la roca del pas del Portús. Foto: Clara

sant sud. Vora els torrents hi ha pollancres i àlbers, formant un bosquetó de ribera.

Les calcàries compactes mesozoiques que formen la serra donen lloc als impressionants penya-segats del vessant sud. Entre elles s'intercalen margues i argiles que tendeixen a erosio-

nar-se amb facilitat i provoquen relleus més suaus.

Són molt interessants les dolines i avencs de la part culminant, així com d'altres estructures erosives de les calcàries, com el lapiaz.

Pel que fa a la fauna, les aus

foren, com gairebé sempre, els animals més visibles: observarem gralles de bec groc, molts voltors i fins i tot un trençalòs, enlairant-se en amplis cercles sobre el cim de l'Avedoga.

Clara Racionero

BIBLIOGRAFIA

Història Natural dels Països Catalans. Volum Espais Naturals. Fundació Enciclopèdia Catalana, 1992

Les nostres muntanyes, 1. Josep Barberà i Suqué. Col·lecció Esport. Sèrie Excursionisme, 1. Secretaria General de l'Esport. Generalitat de Catalunya. 1990

"La Serra de Sant Gervàs (Ribagorça)". Antoni Cabré i Puig. Revista Muntanya, núm. 831. Octubre 2000

Mapa comarcal de Catalunya. Pallars Jussà. E 1:50.000. Col·lecció Mapes Comarcals de Catalunya d'El Periódico. Institut Cartogràfic de Catalunya.

Els participants a la sortida al cim de l'Avedoga. Foto: Clara

LA RUTA DEL CÍSTER VALLBONA DE LES MONGES - FORÈS

1a etapa: Vallbona de les Monges – Belltall – Forès; 20 de gener de 2002; 83 participants; ~ 15,3 km

Amb la sortida del mes de novembre, de Gandesa al Pinell de Brai, vàrem acabar la Ruta de la Pau i, tal com estava programat, el mes de desembre havíem de començar la Ruta del Císter que és un recorregut que uneix els monestirs cistercencs de Santa Maria de Poblet, Santes Creus i Vallbona de les Monges. Tenint en compte que amb el GR-3 s'havia arribat a Vallbona de les Monges, es va decidir començar la Ruta en aquest monestir i fer el recorregut en sentit horari, és a dir, passar primer per Santes Creus i després per Poblet.

La primera etapa, de Vallbona de les Monges a Forès passant

per Belltall, era previst fer-la el diumenge 16 de desembre, però, com ja sabeu, es va haver d'ajornar perquè la gran nevada que caigué aquell cap de setmana va bloquejar totes les carreteres. Realment fou una llàstima que no poguéssim fer la sortida, perquè s'hauria pogut gaudir d'un paisatge insòlit.

Així doncs, no fou fins el diumenge 20 de gener que, a la plaça de l'Estació de Vilanova, a quarts de set del matí, ens aplegàrem una vuitantena de senderistes cistercencs amb la intenció de desplaçar-nos fins a Vallbona de les Monges i començar aquesta nova ruta. Amb dos autocars i algunes cares noves, com sempre passa en iniciar un nou sender, ens posàrem en marxa quan passaven uns pocs minuts de les set del matí.

Creu de terme de Forès. Foto: Agustí Poch

Descans a Belltall envoltats de boira. Foto: Agustí Poch

En travessar la Conca de Barberà semblava que tindríem un bon dia, però en creuar la serra del Tallat per accedir a Vallbona ja ens vàrem trobar amb qui ens havia d'acompanyar durant gairebé tot el dia: la boira o *boria*, com diuen alguns. Una mica abans de tres quarts de nou arribàrem a Vallbona, on tota la colla ens encabírem al local del Cafè del Sindicat per tal de fer un bon esmorzar que ens permetés atacar amb èxit els gairebé 400 metres de desnivell que teníem al davant.

Després d'aquest necessari avituallament, ens reunírem a la plaça del monestir per iniciar la

caminada; passaven cinc minuts d'un quart de deu. Durant el primer tram del sender vàrem desfer el recorregut del GR-3 que ens havia portat fins al monestir; malauradament, ara el camí era de cara amunt i, a més a més, a diferència del dia d'arribada a Vallbona, la boira omnipresent ens impedia veure poc més enllà del nas.

En arribar al dipòsit d'aigua de la població, vàrem deixar el GR-3 i continuàrem pujant vers el coll de l'Olla, on enllaçàrem amb la pista que va dels Omelis de Na Gaia a Nalec. Tot seguit abandonàrem aquesta pista i vàrem seguir per un camí que ens havia de portar fins a Belltall. Quan feia més o menys una hora que caminàvem, en un lloc indeterminat i una mica fantasmagòric per l'embolcall de boira, vàrem fer una breu parada; eren quarts d'onze del matí.

Panoràmica de Forès. Foto: Agustí Poch

Amb l'esperança que pujant una mica més al final sortiríem del núvol, continuàrem vers Belltall on arribàrem a tres quarts de dotze. Tot i que ja havíem arribat quasi als 800 metres d'altitud, la boira seguia acompanyant-nos i la

veritat és que ja en començàvem a estar farts. Després de descansar una estona en una petita placeta al costat de la carretera de Tàrraga a Montblanc, continuàrem la nostra humitejada travessia. A la sortida del poble hi havia una bonica creu de terme, però la distància i el camu-flatge aquòs féu que pas-sés gairebé inadvertida per la majoria dels caminaires.

Quan ja estàvem con-

vençuts que aquell matí no veuríem el sol, es va produir el miracle! De cop i volta sortírem de la nuvolada i davant nostre teníem un dels cels més clars que podíem imaginar. Potser per compensar les llargues hores de foscor, això va passar justament quan el camí ja havia traspas-sat la serra del Tallat, amb la qual cosa se'ns va oferir una esplèndida panoràmica de tota la Conca de Barberà que, aquesta vegada, contràriament al seu estat natural, es presentava neta de núvols.

Amb les piles carregades per l'energia solar que ens arribava a cabassos, després de vorejar el pla de les Forques, on alguns van fer una petita marrada involuntària, arribàrem a la bassa que hi ha als peus del turó de Forès on ens esperava l'autocar. De mica en mica, van anar arribant els senderistes i, quan hi fórem tots, a quarts de dues, baixàrem cap a Sarraí a dinar.

Després de dinar i visitar el poble, a un quart de cinc de la tarda, marxàrem cap a Vilanova on vàrem arribar una mica emboirats, a dos quarts de sis.

Agustí Poch
Abril de 2002

Descans al peu de la creu de terme de Forès. Foto: Agustí Poch

LA RUTA DEL CÍSTER FORÈS - LES ERES DE VALLESPINOSA

2a etapa: Forès - Rocafort de Queralt - Montbrió de la Marca - Puig del Coma Verd - Les Eres de Vallespinosa; 15,620 km; 60 participants; 17 de febrer de 2002

Encara amb la ressaca dels proppassats dies de disbauxa carnavalesca, els ànims dels addictes al senderisme no defalleixen i ens proposem avui continuar aquesta interessant ruta del Císter, la segona etapa, que ens ha de portar des del bonic i enlairat poble de Forès situat al bell mig de la Conca de Barberà fins a les Eres de Vallespinosa, fora de la Ruta del Císter, i no a Vallespinosa pròpiament tal com s'havia programat en un principi, per tal de normalitzar el quilometratge de les etapes de la ruta.

Sortim així doncs de Vilanova a les 7 del matí i sobre les 8 arribem a l'àrea de servei de Montblanc on esmorzem. Mitja hora més tard reprenem el viatge amb autocar fins a Forès, on hem d'iniciar la caminada, i així ho fem puntualment en arribar-hi, i tal com estava programat,

a un quart de deu. El matí es presenta de moment fred i boirós. Entrelluquem el poble, aturonat a 790 m d'altitud, mentre l'anem deixant per la carretera de Conesa. Veiem una creu de terme i a l'esquerra deixem el GR-171, que ens portaria a Vallfogona de Riucorb.

Seguint per la carretera de Conesa fem cap a la pista a Rocafort de Queralt i iniciem una forta baixada en direcció al coll del Torrefaves (660 m). De sobte comencen a voleiar per damunt els nostres caps, i amb gran sorpresa, volves de neu... Tots recordem que l'anterior etapa l'havíem fet amb gran estona de boira i comencem a témer que avui no ens passi el mateix. Portem poc més de mitja hora de ruta i arribem al coll del Torrefaves per continuar descendint fortament, primer per un senderó i després per camí més ample i pista que va davallant en direcció a Rocafort de Queralt, que ja es veu al fons. El camí és flanquejat de bonics camps de conreu i sortosament aquella sensació de boira comença a esvair-se i la temperatu-

ra es fa més suportable.

Arribem a un punt on s'ajunten tres rases; travessem la rasa de les Corduelles i deixem la Font de Baix i uns rentadors, i seguint la carretera de Conesa entrem pocs minuts després al poble de Rocafort de Queralt (566 m) pel carrer de sant Antoni fins arribar a la plaça de l'Església, on fem el primer reagrupament de la colla.

Després dels reglamentaris minuts de descans, deixem aquest poble situat també a la Conca de Barberà, entre el riu de Vallverd i la riera de Rocafort, i d'on destaca un celler, primera obra agrària de Cèsar Martinell, que data de 1918. Sortim del poble i travessem la carretera de Montblanc a Santa Coloma per agafar el camí de Montbrió de la Marca. El camí davalla cap al torrent o Riu de Vallverd (540 m), que travessem, i seguim amunt per un camí mig empedrat. Trobem la variant GR-175-4 per a bicicletes. Seguim un senderó mig empedrat i pujador, antic camí que portava de Rocafort de Queralt a Montbrió de la Marca. Arribem al final de la variant per a bicicletes, travessem un collet a 600 m que ens permet de veure l'altre vessant de la zona de Montbrió. Poc després arribem a la carretera i passat el torrent per un pont, anem entrant al poble de Montbrió de la Marca (600 m) pel carrer de Rocafort, que dona a la plaça on hi ha una font.

Montbrió de la Marca és un poble que pertany al municipi de Sarrià i és situat al vessant d'un turó a redós del castell. La seva església és dedicada a Sant Llorenç. Aquí hi fem un segon reagrupament. El temps boirós i fred d'un principi s'ha esvaït

Iniciem aquesta etapa al poble de Forès. Foto: Blanca Forgas

Sortint de Rocafort de Queralt. Foto: Blanca Forgas

totalment i ara llueix un sol esplèndid i gaudim d'una temperatura excel·lent.

Després del reagrupament i visita ràpida de l'entorn, sortim del poble per un carrer amb fort pendent, passem a ran d'una pallissa i seguim en direcció a la Rasa de la Font Voltada, a 580 m. Travessem la rasa i ens enfilem per l'altra riba. Ara el camí puja per entremig del bosc mentre podem contemplar bones panoràmiques dels pobles que hem deixat i encara del llunyà però sempre visible poble de Forès, el més enlaira de la zona.

L'itinerari transcorre primer per entre camps de conreu i després a través de vegetació arbustiva mentre anem ascendint considerablement fins arribar a la carena de la serra del Comavert. Tornen a aparèixer els núvols i l'aire es fa sentir. El sende-

ró que transcorre per la carena és com una sèrie de tobogans de pujada i baixada, divertida i envoltada d'un muntanyam considerable, on destaca un vessant del proper Montclar. Llàstima que avui no hi ha prou visibilitat per distingir ni els Pirineus ni tan sols Montserrat, com ens indica el dossier...

Fem cap de seguida al Puig del Comavert (908 m), el segon turó que trobem des que hem iniciat la variant, i continuem carenejant encara uns minuts, fins desembocar a un camí que ara baixa i ens porta a una bifurcació, a 860 m, on la seva branca dreta pujadora ens fa ascendir novament a un tercer cim. A partir d'aquest, encetem ja una forta i llarga baixada que en un quart d'hora ens mena al proper coll de Valls, a 740 m, i al camí de Vallespinosa a Cabra del Camp. Trobem el GR-7; la variant el segueix cap a la dreta

però nosaltres optem per seguir per l'esquerra, en direcció a Vallespinosa. I mentre anem fruit de l'esplèndida vista del proper cim del Montclar, de tan grats i alhora tristos records per a la majoria de nosaltres, companys del gran talaieç que fou en Joan Virella, que va trobar la mort sobtadament per aquells rodals al poc d'iniciar-se una nostra Marxa Social d'Orientació per Descripció, fem cap finalment al veïnat de Les Eres de Vallespinosa, a 650 m alt, a la cruïlla de les carreteres de Vallespinosa i Pontils, punt on finalitzem l'etapa d'avui.

Un cop arribats tot el grup de marxadors, l'autocar ens recollia i ens traslladava a Montblanc, on hi

Façana de Santa Maria de Montblanc. Foto: Blanca

dinàrem, repartits com sempre entre bars, restaurants i pels carrers. Encara hi hagué temps suficient per donar un tomb per aquesta bonica vila ducal, visitar sobretot l'església gòtica de Santa Maria i de façana barroca, i el cercle de muralles amb les seves torres, entre altres racons dignes d'interès.

A dos quarts de sis de tarda deixàvem Montblanc cap a Vilanova, on hi arribàvem al cap d'una hora aproximadament. Una bona jornada de muntanya, tot pensant ja en la propera, que ens ha de portar al Pont d'Armentera i a l'altre monestir cistercenc de Santes Creus.

Blanca Forgas

Deixem enrere Montblanc de la Marca. Foto: Blanca Forgas

LA RUTA DEL CÍSTER COLL DE GAIGS - SANTES CREUS

3a etapa: Coll de Gaigs – El Cogulló – El Pont d'Armentera – Monestir de Santes Creus; 10 de març de 2002; 61 participants, 21,5 km aprox.

El llarg quilometratge d'aquesta tercera etapa de la Ruta del Císter ens obligà a sortir aviat de Vilanova. Així doncs, una mica abans de dos quarts de set del matí, ens aplegàrem una seixantena de caminaires neguitosos per encabir-nos dins de l'autocar que ens havia de transportar fins a la Conca de Barberà. Passats els cinc minuts de cortesia reglamentaris, iniciàrem el viatge vers Vilafranca on agafàrem el supercaminal en direcció a les terres del sud; tot i que el viatge era curt, no fou desaprofitat per aquells que encara tenien viu el cuc de la son: amb unes quantes capcinades ben fetes el deixaren gairebé mort per una bona estona.

A dos quarts de vuit

arribàrem a l'àrea de servei de Montblanc, just abans de sortir de l'autopista, on era previst esmorzar. Malauradament, la normativa sobre la venda de begudes alcohòliques (no se'n poden vendre abans de les vuit del matí) afecta tant els conductors com els viatgers, per la qual cosa haguérem de menjar-nos els entrepans sense l'acompanyament d'un bon vi de la terra i ens vam haver de beure els cafès sense batejar.

Una mica abans d'un quart de nou, tornàrem a l'autocar per tal de seguir el viatge. Després de deixar l'autopista, continuàrem en direcció a Sarra i Santa Coloma per anar a trobar el trencall de Vallespinosa. Seguint l'estreta i sinuosa carretereta que mena a l'amagada Vallespinosa, arribàrem al coll de Gaigs on era previst iniciar l'etapa; eren tres quarts de nou.

A partir del coll de Gaigs vàrem seguir una pista que ens va apropar a la serra de Coma-

Cim del Cogulló. Foto: Agustí Poch

verd on enllaçàrem amb la Ruta del Císter que puja de Montbrí de la Marca; en aquest punt comença la variant GR-175-5 que voreja la serra per la seva part oriental, i que vàrem seguir a l'etapa anterior per arribar a les Eres de Vallespinosa. Seguint la branca principal de la Ruta, vàrem carenejear pel trencall d'aigües entre el Gaià i el Francolí fins arribar a l'espectacular roca del Cogulló. Des d'aquest espectacular mirador, poguérem gaudir d'una magnífica panoràmica sobre la serra de Miramar, amb el poble de Cabra del Camp en primer terme i el mar al fons.

Per tal de continuar endavant, haguérem de fer una petita desgrimpada baixant per l'extrem de la cinglera; tot i que el pas no era gaire difícil, va alentir la marxa i motivà que el grup s'allargués pel corriol que seguia els contraforts de la serra. Per aquest motiu, en arribar a

Reagrupament a la serra de Coma Verd. Foto: Agustí Poch

Baixant del Cogulid. Foto: Agustí Poch

un camí que puja de Cabra del Camp, varem haver de fer un reagrupament no previst.

Seguint aquest camí, arribarem al coll de Romiguères on creuarem la pista que va de Cabra del Camp a Vallespinosa i per on passa el GR-7. Una mica més endavant, varem retrobar la variant GR-175-5 que havíem deixat a l'altre extrem de la serra de Comaverd. Prop del migdia, varem fer una nova parada -aquesta, prevista- en arribar a la urbanització de Can Rui.

Des d'aquesta urbanització varem continuar per un camí que

passa entre els torrents de Rupit i de les Bruixes, fins arribar a la carretera de Valls a Igualada a l'entrada del poble del Pont d'Armentera. Després de travessar el poble, al pont sobre el riu Gaià, varem fer un nou reagrupament; eren tres quarts d'una del migdia.

En sortir del Pont d'Armentera, ja varem començar a detectar clars indicis de la frenètica activitat calçotadanesca de la zona: grups d'aborígens transportant feixos de vergues i grans manats de calçots, fogueres fumejant pels camps de la vora del riu, llargues taules parades sota l'ombra incipient

Cingles de Selmeia. Foto: Agustí Poch

de les novíssimes fulles de parra... Nosaltres, però, sense fer cas de tants cants de sirena, seguirem endavant, riu avall, travessant els torrents del Gargantí i de Sales, fins aconseguir el nostre objectiu: el monestir de Santes Creus. Poc abans d'arribar-hi, ens varem unir amb el GR-172 que baixa del Montagut. Eren les dues del migdia quan entràvem al recinte monàstic.

Tal com s'havia previst, l'autocar ja ens esperava, però el conductor no hi era; això causà un cert nerviosisme entre aquells que tenien la manduca al portaequipatges; mentrestant, altres prenién el vermut tranquil·lament. Després de dinar, una bona colla de senderristes va fer la visita al monestir; malauradament, els que varen anar al restaurant no hi arribaren a temps (ho compensaren, però, amb una supercalçotada).

Abans de marxar, tota la colla es reuní a la plaça del monestir on es varen fer les típiques fotografies de grup. A les sis de la tarda sortíem vers Vilanova on varem arribar abans de les set.

Prenent el sol a Santes Creus. Foto: Agustí Poch

Quina parella! Foto: Agustí Poch

Agustí Poch
Abril de 2002

Notícies i comentaris

TORNEM-HI, AMB EL PHN!

Aquest primer trimestre del 2002 ha estat prolífic en actes per evitar la consolidació del *Plan Hidrológico Nacional* (PHN) en una constant lluita de les plataformes opositors contra les decisions del Ministerio del Medio Ambiente (MIMAM), amb denúncies davant la CE i manifestacions de protesta.

Així doncs, durant el febrer tenia lloc a Deltebre una gran manifestació contra el transvasament de l'Ebre sota el lema: **Riu mort, Delta perdut, Catalunya sense sud**, en la qual, la Plataforma, els partits de l'oposició i els sindicats, amb més de 35.000 persones, protestaren contra l'agressió ambiental sense precedents que suposa el PHN. Mentre, a l'Aragó es recullen milers de firmes contra el Pla per presentar-les al Parlament Europeu.

En vista de les al·legacions presentades, la Comissió de Medi Ambient del Parlament Europeu (PE) va incloure una esmena per no finançar els projectes que no compleixin les resolucions sobre l'Estratègia de Desenvolupament Sostenible, qüestió que fou molt ben acollida per tota l'oposició. Mentrestant, el MIMAM i el ministre Matas fent l'orni i dient que "allò no els afectava en absolut". Després d'una controvertida votació al PE, i després de fraccionar la proposta en tres sectors, en una filigrana parlamentària per no perdre els diners de la CE, es va poder incloure una clàusula segons la qual quedarien excloses del finançament les parts del projecte -com el transvasament de l'Ebre- que no compleixin amb el desenvolupament sostenible.

I el MIMAM, com si sentís ploure. La vigília de la gran manifestació de Barcelona (500.000 persones) contra el PHN, el ministre Matas va presentar, a títol de provocació, el traçat definitiu del transvasament de l'Ebre, l'obra més em-

blemàtica i de major importància inclosa al PHN, tot i que la multitudinària manifestació li "suggeria" amb pancartes **ATUREM AQUEST PLA HIDROLÒGIC - ÉS L'HORA D'UNA NOVA CULTURA DE L'AIGUA**, i algunes altres dedicatòries una mica més grixudes. Cal recordar les dades proposades: 4.207 milions d'euros (700.000 milions de pessetes) de cost del transvasament, que hauria de portar un total de 1.050 Hm³ d'aigua a les conques: a la de Catalunya, 190 Hm³; a la del Xúquer, 315 Hm³; a la del Segura, 450 Hm³, i a l'anomenada conca sud, 95 Hm³. Alhora, el ministre Matas assegurava que les obres afectarien "mínimament els espais naturals" i que, havent-se escurçat el seu recorregut, afectava menys al territori. Si el que està previst és construir 118 embassaments, no entenem que no s'afectin els espais naturals.

Veurem, doncs, si els estudis d'impacte ambiental de les obres previstes són acceptables o són manipulades com sempre, o s'amaguen a l'opinió pública les majoritàries opinions tècniques contràries al transvasament.

RESTRICCIONS AL PARC NACIONAL D'AIGÜESTORTES

Pel que sembla, la direcció del Parc Nacional d'Aigüestortes està restringint alguna de les activitats que afecten l'excursionisme i l'escalada. A la pàgina web de la nostra FEEC s'ha fet un debat en línia sobre aquesta qüestió i s'han rebut tota classe de comentaris, queixes, propostes, etc. sobre el nou "Pla Rector d'Ús i Gestió del Parc Nacional d'Aigüestortes" que estava a punt d'aprovar-se.

I se n'ha extret una conclusió principal: "El que mou calés pot contaminar el que vulgui, i el que no, ni respirar."

Però les dues qüestions principals que han centrat aquest debat han estat l'accés al Parc dels taxis

4x4 i l'economia que generen els visitants. Respecte als taxis, s'ha dit de tot: "restringir-los, limitar-los l'horari, que són molt sorollosos, contaminants, que circulen a velocitat excessiva i superior a la permesa, que ho fan per poder fer més viatges i guanyar més diners, que a determinats llocs es pot arribar en taxi i en canvi no en BTT, que es pot arribar en 4x4 a Amitges i en canvi no s'hi pot fer bivac", i un llarg etcètera sobre el mateix tema.

El segon tema del debat ha resultat més complex. S'ha opinat que "hi ha menys llibertat per als amants de la natura i l'esport, però més serveis per als visitants "domingueros", o que "els interessos no han de ser contraposats a l'ecologia i el desenvolupament econòmic dels pobles", que "els problemes comencen quan es posa de moda el turisme de muntanya, que la capacitat de consum dels muntanyencs és escassa, que volen restringir les activitats que no tenen un interès econòmic directe", o que "la conservació del medi natural està absolutament condicionada a l'interès econòmic."

I altres moltes propostes com per exemple: "125 anys de presència dels excursionistes al Parc, donen peu a drets adquirits?, sancionar els usuaris que no respectin el Parc o que l'embrutin, els federats haurien de tenir l'avantatge de poder vivaquejar al Parc, les federacions haurien de tenir un paper més important en les decisions d'utilització dels parcs, s'hauria de prohibir l'accés de vehicles més amunt de Sant Maurici, limitar a dues hores diàries l'accés de taxis, la FEEC hauria de dialogar amb la Generalitat per ajudar a prendre consciència del que cal preservar."

Davant d'aquest panorama, caldrà esperar que algú faci cas de l'opinió dels excursionistes.

Notícies i comentaris

SALVEM LES CABANES DE PEDRA SECA

El Patronat de Sant Galderic està promovent una campanya de recollida de signatures per demanar a la Generalitat de Catalunya una llei per evitar la destrucció de les cabanes, barraques i altres construccions de pedra seca.

Aquestes construccions tradicionals han estat un lloc de refugi i de suport a les tasques dels pastors, ramaders, carboners i gent de pagès, però sovint també han estat una bonica troballa en el camí per als excursionistes, un motiu de parada o, fins i tot, un aixopluc d'emergència. La campanya té l'objectiu que les institucions oficials d'aquest país prenguin consciència de la importància d'aquestes construccions plenes d'art, i es pugui redactar una llei que mesuri les normes de conservació d'aquestes cabanes i, d'aquesta manera, s'eviti al màxim la seva destrucció.

Aquesta proposta va sorgir en el transcurs de la II Jornada d'Estudis Medievals que va organitzar el Cercle d'Investigació i Documentació Medieval a l'Escola d'Art "Pau Gargallo" de Badalona. En aquests moments, la campanya -que cada dia compta amb més adhesions- s'aguanta gràcies a l'ajuda de les entitats col·laboradores i de persones amb caràcter altruista.

A més de les cabanes, la campanya també s'interessa pels marges, murs, escales, rampes, sitis d'arnes, aixoplucs, etc. Tota la informació que vulgueu aconseguir sobre la campanya, la trobareu al Patronat de Sant Galderic, apartat de correus núm. 19.100, 08080 BARCELONA (telèfon 93 352 12 57) o a l'adreça electrònica: cabanespedraseca@wanadoo.es.

NOTÍCIES DES DEL NEPAL

El Nepal ha obert un centenar de pics nous per a la pràctica de

l'alpinisme. Aquest acord és vàlid a partir de primers de març d'enguany. D'aquesta forma, el Nepal oferirà un ampli ventall de 263 pics, entre els de més de 5.000 metres fins als de més de 8.000, com l'Everest.

Tot plegat s'explica pel fet que aquest país ha declarat l'any 2002-2003 com l'Any de la Destinació al Nepal, per la declaració per part de l'ONU de l'Any Internacional de les Muntanyes i per la celebració del cinquantenari de la primera ascensió a l'Everest, la qual cosa hauria d'ajudar a desenvolupar el país, en clara recessió turística, i a impulsar-lo com a destinació internacional de les expedicions.

També cal tenir en compte que durant tres anys no s'hauran de pagar royalties per l'ascensió de qualsevol dels pics nous oberts als alpinistes. A més, el govern nepalès ha decidit que no caldrà incloure cap oficial d'enllaç si el cim no depassa els 6.500 m, amb l'objectiu d'abaratir les expedicions i afavorir que en vinguin de noves.

UNA EXPEDICIÓ RUSSA ACONSEGUEIX ESCALAR EL CERRO TORRE

Un equip d'alpinistes russos, liderats per Arkadi Seregin, ha aconseguit el seu objectiu principal a la Patagònia: el cim del Cerro Torre.

Ho han fet ascendint per la coneguda via del Compressor o ruta Cesare Maestri. Cal dir que una terrible tempesta, de les que acostumen a assotar el Cerro, convertiren en un veritable infern el seu descens de la paret. Arribats al campament Bridwell, els alpinistes que allí es trobaven varen córrer a donar-los la més efusiva felicitació, no tant per haver fet el cim com per haver sobreviscut a la terrible tempesta.

Enguany, doncs, els russos són els tercers a fer cim, i havien escollit el moment precís que els perme-

tés assolir el Cerro. Durant l'espera, varen tenir ocasió de relacionar-se amb l'elit mundial de l'alpinisme, que havia escollit els mesos de gener i febrer per escalar aquelles immenses parets de granit.

IMPACTE AMBIENTAL FAVORABLE PER A DOS PARCS EÒLICS

El Departament de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya va fer públic, el passat febrer, la declaració d'impacte ambiental positiu per als parcs eòlics que s'han d'instal·lar a la Terra Alta, entre els municipis de Batea i Bot, i Batea i Gandesa, és a dir, el del coll del Moro i el de la Torre Madrina.

Segons manifesten fonts de la Conselleria, els projectes no afecten cap zona sensible per qüestions ecològiques o històriques, per la qual cosa cal considerar que no hi ha cap raó perquè els projectes continuïn parats administrativament. El que no diuen és que el Mapa Eòlic de Catalunya encara es troba al Parlament pendent d'aprovació, després del rebuig que va tenir, i que s'ha de replantejar. Ja veurem què diuen els ecologistes d'aquelles comarques.

ESPECTACULAR PARTICIPACIÓ A LA "MARXA BERET"

Aquesta popular carrera d'esquí nòrdic ha batut tots els rècords de participació en el seu vint-i-cinquè aniversari, 1.727 esquiadors de fons van envair el pla de Beret el dia 3 de febrer per recórrer les diverses distàncies proposades: 10, 20 i 30 quilòmetres.

Val a dir que la popularitat d'aquesta cursa fa que estigui oberta a tothom que assoleixi un mínim nivell d'esquí de fons. S'hi poden veure des de famílies senceres fins a veterans del fons i altres esportistes amateurs, barrejats amb els competidors seleccionats

Notícies i comentaris

dels centres de tecnificació de Catalunya, Aragó i Andalusia. Un bon èxit obtingut per l'organització, que anava a càrrec de la Federació Catalana d'Esports d'Hivern.

DOS-CENTS ANYS DE LA PRIMERA ASCENSIÓ AL MONT PERDUT

El 10 d'agost de 1802, Ramond de Carbonnières arribava al cim del Mont Perdut, de 3.335 m. Una atzarosa vida el portava des de París fins als Pirineus, fent de secretari del seu desterrat protector. I els Pirineus el van guanyar. Primer va intentar el Midi de Bigorre, i després projectà ascendir el Mont Perdut, considerat llavors el cim principal dels Pirineus, però l'ambient revolucionari li féu ajornar l'ascensió. Tornaria als Pirineus l'any 1792 convertit en diputat. Després d'un munt de vicissituds, el 1797 arribava a la bretxa de Tucarroya, però no va fer cim.

El 5 d'agost de 1802 va enviar dos guies, entre ells el mític Rondou, per explorar l'accés al Mont Perdut, i els va prohibir pujar al cim abans que ell. Aquests, però, acompanyats d'un pastor aragonès, van fer cim el dia 7, qüestió que a Ramond no li va fer gens de gràcia perquè li havien robat aquella primera. Finalment, el dia 10 conqueria el cim somiat.

Aquest proper mes d'agost, doncs, es compliran dos-cents anys d'aquella gesta.

DECLARACIÓ D'IMPACTE AMBIENTAL A L'AMPLIACIÓ DE L'AEROPORT DE BARCELONA

Hi ha qüestions mediambientals que, segons qui les presenta, semblen de ciència-ficció. El gener passat, el Ministerio de Medio Ambiente va donar a conèixer la declaració d'impacte ambiental (DIA), realitzada pels tècnics d'aquest organisme, al projecte d'ampliació de l'aeroport de Barcelona. La declaració obliga la Direcció dels Aeroports AENA a

compensar l'afectació de la ZEPA del Delta del Llobregat (Zona d'Especial Protecció de les Aus) mitjançant un corredor biològic i altres mesures de recuperació de l'entorn natural.

Aquesta DIA estableix mesures per a la protecció del soroll (taparan les orelles a les aus?), la millora de la qualitat de l'aire (filtraran els gasos dels motors dels avions?) i també la protecció del sistema hidrològic, del sòl, de la vegetació, de la fauna i, fins i tot, del patrimoni cultural. Què hi faran? Hi instal·laran una bombolla de plàstic que ho protegeixi tot? Doncs, no! Per protegir la qualitat de l'aire, diuen que posaran un sistema de control i vigilància a l'aeroport connectat a la xarxa de vigilància de la Generalitat(!). Per a la protecció acústica, diuen que instal·laran una insonorització als habitatges afectats(!).

Pel que fa a l'afectació de la ZEPA del Delta del Llobregat, també diuen que l'inclouran a la Xarxa Natura 2000, i que AENA haurà de fer un projecte de "mesures compensatòries" (!) per garantir el manteniment dels valors naturals de la zona i s'haurà de crear un corredor litoral per a la interconnexió biològica (!) entre les llacunes de la Ricarda i el Remolar, a més d'un programa de recollida i conservació d'espècies protegides dels espais afectats per reintroduir-los en els nous espais proposats. Fins i tot, diuen que construiran un centre de reproducció en captivitat d'espècies protegides i es crearan noves zones humides (!) per compensar l'impacte als organismes aquàtics.

No cal dir que davant de tanta barbaritat, DEPANA ja ha posat el crit al cel i ha fet una primera valoració bastant negativa d'aquest DIA, on es lamenta profundament la decisió d'aprovar l'estudi d'impacte ambiental, sobretot pel que fa a l'incompliment de les tres directives més importants de la

Unió Europea per a la protecció dels espais naturals: 1) Directiva d'Estudis d'Impactes Mediambientals, 2) Directiva d'Habitats, i -sobretot i de forma reiterada-, 3) Directiva d'Aus.

Però, pel que es veu, no n'han fet ni el més mínim cas, perquè novament, aquest mes de març, tant DEPANA com SEO/Bird Life han denunciat els diversos incompliments per part d'AENA d'aquest DIA, ja que han començat les obres de la nova pista de l'aeroport i, sense encomanar-se a ningú, s'han carregat una pineda considerada hàbitat prioritari, no han constituït la Comissió de Seguiment Ambiental de les obres, ni s'ha adjudicat la vigilància ambiental, condició indispensable per començar qualsevol actuació. AENA i el Ministerio de Fomento estan jugant a la política de fets consumats, i ni l'Ajuntament del Prat ni la Generalitat han fet res per aturar l'estassada de la pineda. El Delta del Llobregat és un exemple pràctic de com no s'han de tractar els espais naturals.

L'ESCALADA EN GEL ÉS NOTICIA

A l'hivern passat, a finals de febrer, va tenir lloc la primera Trobada Hivernal Vall de Boí, on es van aplegar més de 80 participants en un programa d'activitats centrades en l'escalada glacial.

Es va preparar un recorregut al voltant de tres sectors per a l'iniciació a les cascades de glaç. Durant dos dies, els participants van tenir a la seva disposició piolets i grampons de test, aportats per diferents fabricants, així com un sistema de cordes prèviament instal·lat pels organitzadors, per assolir la màxima seguretat. Ahir, s'assessorava els participants en l'ús dels materials. Els tres sectors estaven distribuïts entre les cascades Husky, Salt del Mandril i Cantera, llocs amb accés còmode que, fins i tot, permeten fer un

Notícies i comentaris

reportatge als equips de TV3 desplaçats a la vall.

Ja fora de casa nostra, a la localitat suïssa de Kandersteg, es va celebrar, també el mes de febrer passat, un Festival d'Escalada en Gel que, tot i no estar integrat dins els campionats mundials, es converteix cada vegada més en un interessant punt de trobada dels escaladors en gel. L'oficina de turisme local va organitzar el festival i els patrocinadors, les conegudes marques de material Black Diamond i Patagonia, van posar a disposició dels assistents totes les novetats de material, com ara piolets, grampons, cargols de gel i roba esportiva d'abric. Entre els assistents, es comptava amb la participació de la campiona mundial d'aquesta modalitat d'escalada dels anys 2001 i 2002, l'alemanya Inés Papert, la qual feu una demostració en una de les cascades de la zona.

I entre els "monstres" de l'escalada en gel a nivell mundial, hi ha una picabaralla per veure qui ho fa més difícil. D'aquesta manera, el canadenc Will Gadd, que va ser el guanyador de la Copa del Món d'Escalada en Gel de l'any 2000, ha obert en Red Point la via MUSASHI, i proposa que la qualificació, ja que és mixta de gel i roca, assoleixi la categoria M-12, en franca competència amb Mauro "Bubu" Bole i el britànic Stevie Aston, que amb les seves vies "Mission Impossible" i "The Empire Strikes Back", haurien perdut la seva condició d'haver aconseguit les vies M-11, les més dures del món, segons informa la revista Climbing.

CLAM UNÀNIME PER POSAR REMEI ALS ACCIDENTS D'ESQUÍ

Des de fa anys que no hi havia hagut una temporada d'esquí amb tants accidents mortals als Pirineus, i que hagin tingut tanta transcendència, tant en l'opinió pública com en els responsables de les estacions d'esquí i les autoritats.

Així doncs, per diverses causes, han mort nou esquiadors i surfistes a les pistes o fora de les pistes de la Molina i la Masella (Cerdanya), Soldeu-El Tarter (Andorra) i Baqueira-Beret (Val d'Aran). Aquests lamentables accidents han fet que des de diverses instàncies s'hagi posat el crit al cel i s'hagin reclamat paquets de mesures de seguretat per als esquiadors i contra les actituds irresponsables.

Fins i tot, l'Associació Catalana d'Estacions d'Esquí i d'Activitats de Muntanya ha demanat a la Generalitat que tingui "l'autoritat necessària per poder controlar els esquiadors que fan curses o que assoleixen velocitats perilloses per les pistes de debutants", problemes provocats especialment per un sector minoritari que practica la cultura del risc, però que es tradueix en un greu comportament incívic. Per la qual cosa, s'ha demanat que es faci ús -no obligatori- del casc en aquestes estacions. Entre altres arguments, es proposa que si el casc és obligatori per circular en moto enmig d'un trànsit intens i a una certa velocitat, en una pista d'esquí es reproduïen les mateixes condicions, però damunt d'un parell d'esquis o d'una taula de surf-neu, amb condicions sovint més precàries que a la carretera.

També s'ha demanat la presència de "policies de pista" que aturin els gambirots i els temeraris i que expulsin els infractors fora de l'estació. Si mirem a l'exterior, als Estats Units, per exemple, moltes de les pistes tenen semàfors als encreuaments, senyals de preferència de pas i hi ha vigilància per tot arreu. Si l'engampen incomplint les estrictes normatives, et poden multar o retirar-te el forfet. Pel que sembla, Andorra vol implantar a la propera temporada aquests vigilants, que sota la responsabilitat de cada estació establiran el control dels seus clients. Aquest final de temporada ja hem pogut veure imprès darrere les tar-

getes dels forfets algunes indicacions sobre la normativa i el comportament.

EL PARC NATURAL DEL GARRAF ÉS NOTICIA

Aquest Parc Natural cada vegada ens toca més de prop. Fins i tot el terme municipal de Vilanova i la Geltrú tindrà el seu trosset de territori amb el qualificatiu de Parc Natural.

Es tracta de la recentment aprovada ampliació de 2.000 hectàrees més que s'estenen des dels límits actuals entre Olivella i Ribes, constituint un corredor d'enllaç amb el Parc del Foix. El nou espai limita per dalt amb el terme de Canyelles, venint des del puig Sumidors i penya del Llamp cap als Vinyals i el Montgrós, i salta cap al mas de l'Artís i can Baró, fins arribar a unir-se davant l'ermita de Lurdes i la riera seca del Foix amb l'altra zona natural del mateix nom. Cal, però, que ens adonem d'un detall, el cim i tota la carena de la Talaia, -aquesta muntanya que dona nom a la nostra entitat- està ja plenament integrada dins el territori del Parc. Per la banda de baix, els límits vénen des de la penya del Bisbe i la urbanització "Valles Altos" i llinda amb Sant Pere de Ribes, pràcticament resseguint a distància el camí Ral o també l'itinerari de la Caminada Popular i arribant al Foix.

Amb aquesta ampliació, la Diputació de Barcelona i el seu Servei de Parcs Naturals volen preservar els valors naturals i culturals d'aquests espais, assegurant un ús públic ben ordenat de la muntanya, alhora que amb aquesta unió es connecten tres zones naturals: la del Foix, la d'Ollerdola i la del Garraf, amb la qual cosa es van donant els passos necessaris per donar cobertura legal i jurídica a l'Anella Verda, i consolidar i millorar aquests corredors d'unió entre espais naturals.

Mar Blau

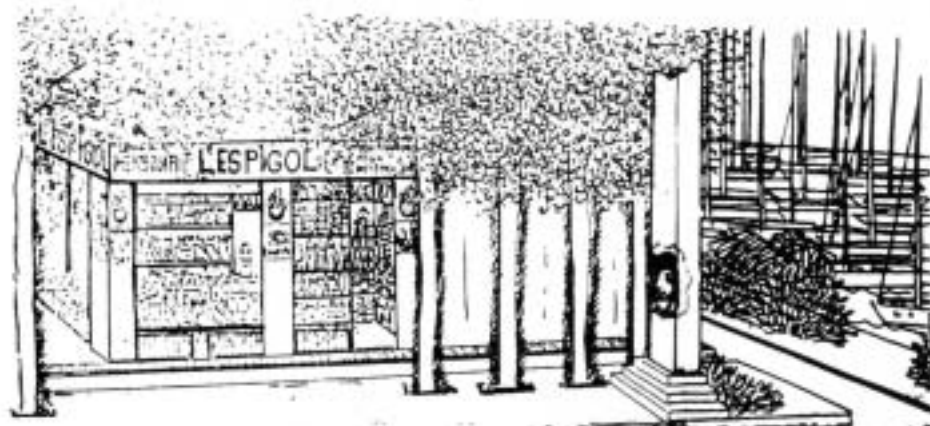
SUPERMERCATS

Carrer del Dr. Zamenhof, 28
Vilanova i la Geltrú
Tel. 93 815 92 14

Passeig Marítim, 215
Segur de Calafell
Tel. 977 16 37 11

I ARA MAR BLAU A CASA SEVA
www.e-marblau.com

HERBOLARI L'ESPIGOL

Herbes, dietètica, formatges i especialitats

**GRAN ASSORTIT
DE PRODUCTES
ENERGÈTICS
PER A
ESPORTISTES**

*** * ***

**ESPECIALITZATS
EN PRODUCTES
ECOLÒGICS**

Rambla de la Pau, 103 - Tel. 93 815 13 11 - 08800 Vilanova i la Geltrú

A Vilanova:
Pl. Soler i Gustems, 5
Francesc Macià, 50
Francesc Macià, 101

A Vilafranca:
La Parellada, 18

Al Vendrell:
Àngel Guimerà, 32

A Sitges:
Sant Francesc, 18

TOT PER A L'ESPORTISTA

Intersport Olaria us ofereix un bon assortit de botes, motxilles i sacs per a tot tipus d'excursió i senderisme. Amb el suport de les marques

McKinley
Alpina
Boreal

Ferrino
Atomic
Chiruca

Salomon
Rossignol
Petzl

Trango
Columbia
Descente

que et garanteixen un bon material per a cada ocasió.

I a més, durant aquest mes, els socis de La Talaia us podeu beneficiar d'un 10% de descompte en els articles de muntanya.

FINQUES
Voramar

... des de 1982...

SOLUCIONS IMMOBILIÀRIES

Rambla de la Pau, 32
Tel. 93 810 03 35 - Fax 93 810 16 83
08800 Vilanova i la Geltrú (Barcelona)
finquesvoramar@terra.es
www.finquesvoramar.com

www.artiach.com

completar

Crear e innovar son nuestros retos. Hacerlo proporcionando el confort indispensable en cualquier situación, toda una dedicación. Nuestra tradición de montaña nos obliga a estar en vanguardia de la técnica, siempre con el pasado bien presente. En Artiach, a punto de cumplir 75 años, nos sentimos cada día más jóvenes, cada día más cerca de ti.

Artiach
ESTABLISHED IN 1928

Artiach
ICE 40